XVII. évfolyam 19. szám. Ára: 1 forint 1961. május 11

Ludas Matyi

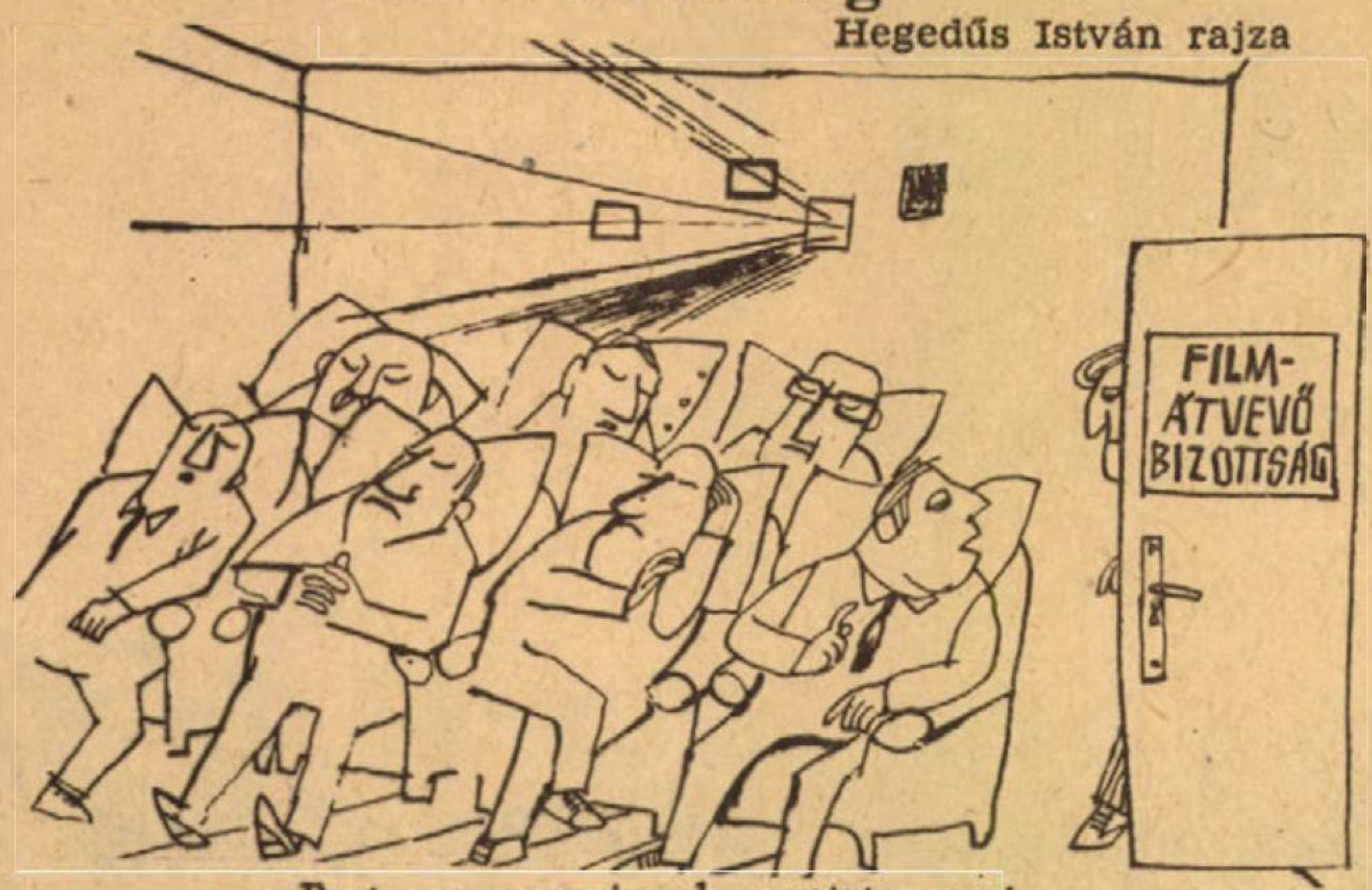

A KUBAI PARTOK ELŐTT

Hammarskjöld: Rám mindig számíthat, elnök úr...

Nehéz mesterség

Hegedűs István rajza

– Pszt, ne zavarjanak, vetítés van!

Hazafelé a moziból

Toncz Tibor rajza

Vígjáték után

Filmdráma után

Bővül a mozihálózat

Várnai György rajza

Harkály-házasság

A tavasz tör től, tából, földből,
dallal telt a lankás völgy;
két szép himmel frissen flörtöl
egy kacér kis harkály-hölgy.

Harkály Péter, Harkály Pállal
a kis szűzért versenyez.
Péter költő: dala szárnyal –
ámde meddő verseny ez,

mivel Péter csak lírát ad,
strófát sóhajt, rímet ont.
Pál eközben pont ott támad,
ahol leggyengébb a front.

Kakasos kedv feszül benne:
– Tett kell ide, nem zene! –
Nincs olyan perc, amelyben ne
friss terveket nemzene.

Főzi a nőt tűzzel-hévvel;
ajándékot cipel, sőt
csókot kér már, buzgón érvel,
követelvén az elsőt.

A harkály-hölgy gyenge jellem:
– Pétertől csak szerenád? ... –
Pálnak tehát (harkály-nyelven)
beadta a derekát.

Másnap Péter reátörmed:
– Néked ilyen flört elég? –
Szól a hölgy: – Te verset költesz,
míg én – tojást költenék ...

Bezzeg Pálnál más a végcél,
el is érte ő, na lásd ...
Te a fába szívet véstél:
de Pál egy öröklakást! ... –

Bedő István

NOTESZEMBŐL

Az egyik külföldi főváros repülőterén különböző automaták állnak egymás mellett. Utitársam úgy akart

megszabadulni megmaradt idegen valutájától, hogy az egyik automatából életbiztosítási kötvényt váltott ki. Még maradt valamelyes aprópénze. Ekkor felfedezett egy jövendőmondó gépet. Másodperceken belül kezében volt a megnyugtató jóslat: „Tőkebefektetése hamarosan nagy nyereséggel jár". Ezután megnyugodva felült a repülőgépre ...

*

Egy nagyon bölcs tanító, az iskolaév elején, azonos szövegű levelet küldött növendékei szüleinek: „Ha megígérik nekem, hogy nem hiszik el mindazt, amit a gyerek otthon az iskoláról mesél, én is megígérem: nem hiszem el azt, amit az iskolában az otthoni dolgokról fog elmesélni."

*

Barátom tavaly június 27-én Londonból Párizsba repült. A londoni repülőtéren egy nőismerőse közben megjegyezte: „Ma van az év leghosszabb napja." Megérkezésekor egy párizsi asszony huncut mosollyal üdvözölte: „Éppen ma jön?

Hiszen ma van az év legrövidebb éjszakája." Íme, ez a különbség az angol és a francia nők között ...

*

Egy könyvkritikában olvastam: „Nem olyan könyv ez, amelyet könnyedén félre lehet tolni. Ezt bizony teljes erővel a sarokba kell hajítani."

*

A nyugat-németországi Bambergben hathónapi fogházra ítéltek egy, az NDK-ból érkezett fiatalembert azzal az indokolással, hogy az adenaueri szakszervezeti vezetőket államellenes összeesküvésbe vonta be. A fiatalember hiába hivatkozott arra, hogy ezt annál kevésbé tehette, mert a zónahatáron leszállították a vonatról, azóta börtönben

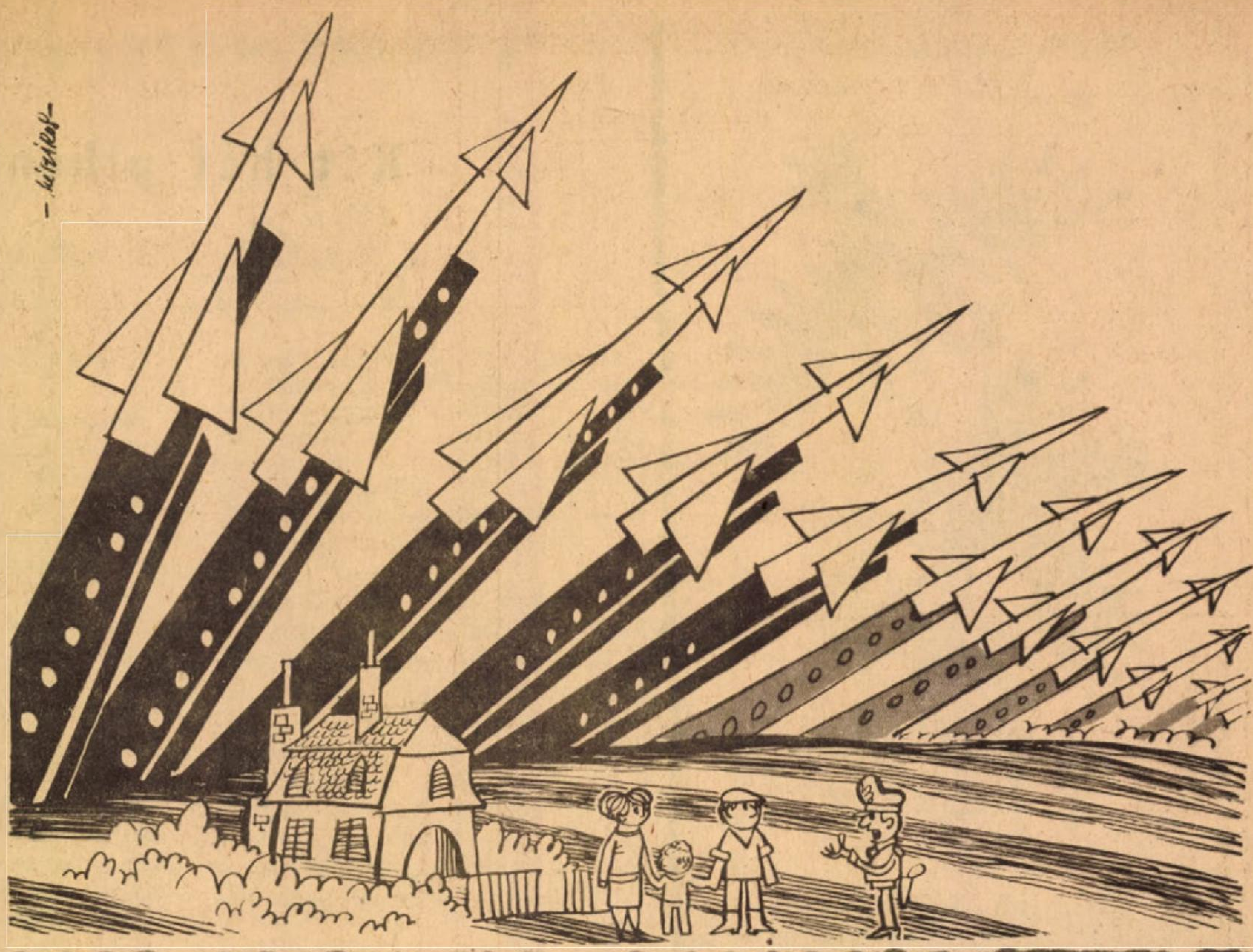
ül, és egyetlen szót sem váltott senkivel. A bíróság mégis elítélte, mert: „igaz, hogy senkivel sem beszélt, de szándékában volt beszélni."

Ez az esztendő legnagyobb vicce. Vagy a legszomorúbb? Az is lehet.

Kemény István

Amerikai rakétatámaszpontok Angliában

Mészáros András rajza

– Nem értem magát, öregem, ilyen pompás fegyverek árnyékában sem érzi magát biztonságban?

Ketten beszélnek

— Mit szól hozzá, hogy milyen szép karriert csinált ez a Gagarin őrnagy?

— Azt meghiszem! Tudja, mire gondoltam? Hogy mi lenne, ha én is jelentkeznék űrhajósnak? Nagy dolog volna felrepülni a kozmoszba!

— Nem rossz gondolat. És miért habozik?

— Nem tudom, megfelelnék-e a követelményeknek.

— Azért megpróbálhatja. Legfeljebb leesik. Hány éves maga?

— Ötvenkettő.

— Akkor már nem kockáztat sokat. Egyébként úgy tudom, hogy az űrhajós harminc évesnél nem lehet idősebb.

— Azt mondják, negyvennél többnek nem látszom. Háromszáz kilométerről még annyinak sem.

— Egészséges?

— Szo-szo.

— A szíve? Milyen a szíve?

— Nem rossz. De van egy kis szívidegességem. Ha felmegyek a lépcsőn, lihegek egy kicsit.

— Baj. Az űrhajó tudniillik kétlépcsős.

— Hát aztán. A kozmoszba nem gyalog kell menni.

— Felfelé nem. De lefelé igen. És milyen a tüdeje?

— Az jó. Két percig is kibírom víz alatt.

— De lebegni tudna-e?

— Mért kéne nekem lebegnem?

— Hát a súlytalanság állapotában.

— Mondja már. Legfeljebb nem lebegnék.

— Ott muszáj lebegni.

— Akkor sem lebegnék. Ki tudja azt ellenőrizni? Egyébként tavaly egyszer lebegtem.

— Csakugyan? Hol? Mikor?

— Élet és halál közt. Vakbéllel operáltak.

— Az baj. Operált ember nem lehet űrhajós. És milyen az izomzata. Tudná-e tolni az űrhajót, ha a benzin kifogyna?

— Nem hiszem. Elég hamar kifáradok.

— Hát enni tudna-e a feje tetejére állva?

— Attól függ, hogy mit. Mert borjúhúst például akkor sem tudok enni, ha a fejem tetejére állok.

— Attól tartok, hogy maga nem való űrhajósnak. Ne erőltesse a dolgot.

— Eszem ágában sincs. Már le is mondtam róla.

— Ilyen könnyen? Magában semmi ambíció sincs.

— Nézze... Ha én nem lennék idősebb, mint harminc éves, ha a szívem jó lenne, ha az izomzatom erős lenne, ha a fejem tetejére állva is tudnék enni, ha lebegni tudnék, akkor mért kellene nekem felmennem a kozmoszba? Akkor én nagyon jól érezném magamat itt a Nagymező utcában is.

— Szóval mégsem megy?

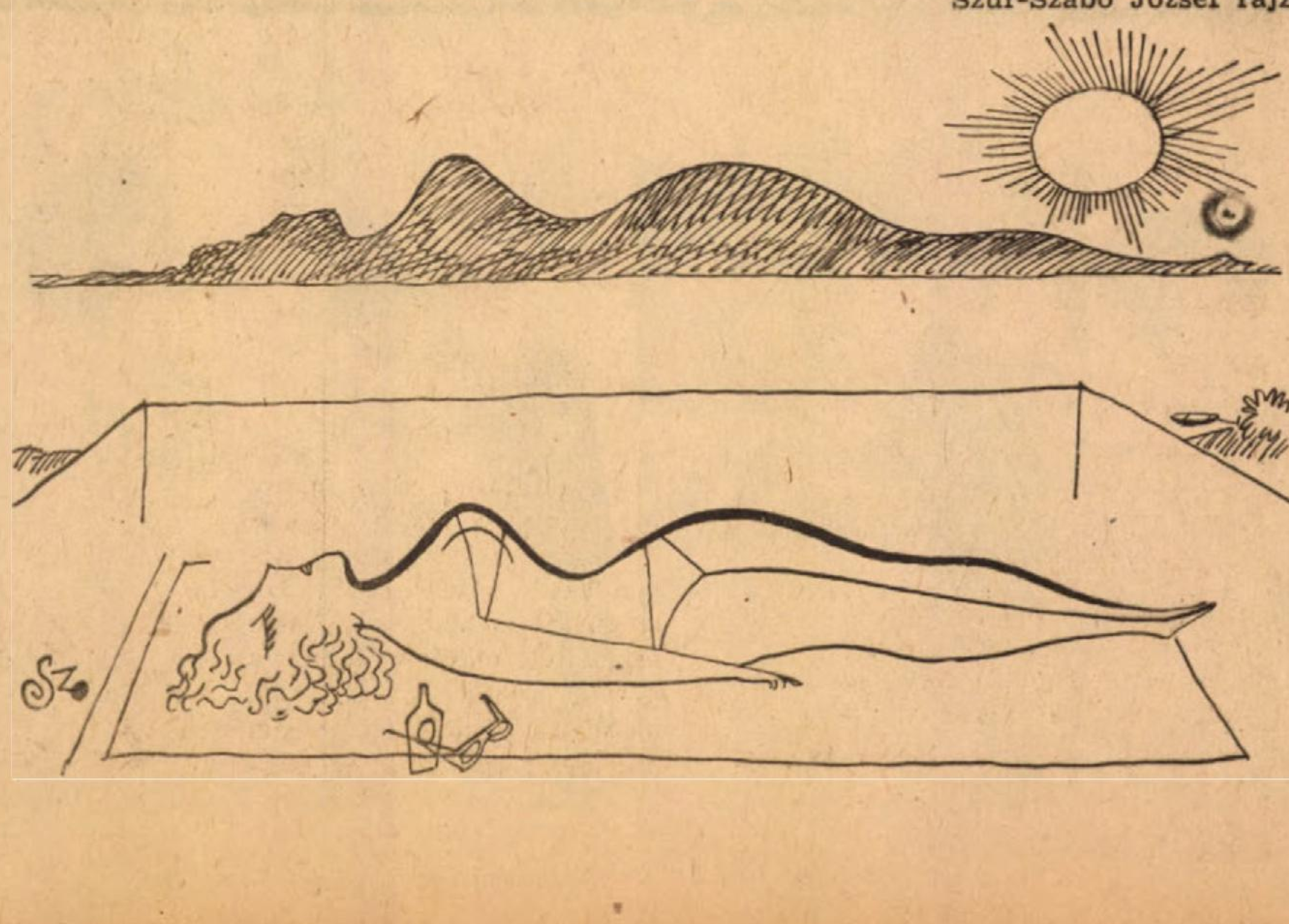
— Nem. Maradok.

— Kár. Pedig szívesen kiigényeltem volna a lakását.

(t. l.)

Élő és élettelen természetrajz

Szűr-Szabó József rajza

Holló a hollónak?

Várnai György rajza

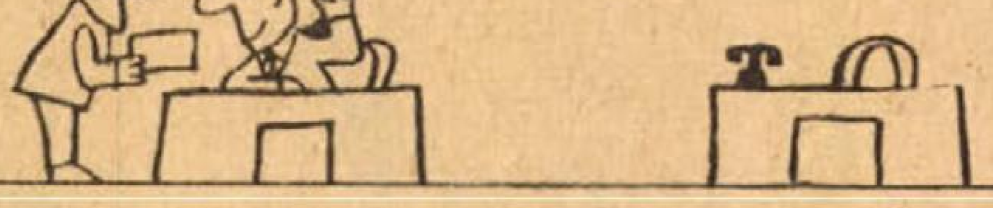
Elfoglalt hajótörött

Erdei Sándor rajza

A LUDAS MATYI SZINPADA

Két hét pihenés

(Játszódik egy bizonyos vállalat bizonyos irodájában. Egy idős bácsi, a kézbesítő, türelmesen álldogál az iratokkal tele íróasztalok mellett. Kisvártatva kinyílik az „Osztályvezető” felírású ajtó, és kilép rajta sugárzó arccal, fütyörészve Dömsödi kartárs.)

Kézbesítő: Jó napot, Dömsödi kartárs... De jó kedve van!

Dömsödi: De mennyire! Éppen most újságolta az osztályvezetőm, hogy megvan a beutaló! *(Körültáncolja az íróasztalát; énekelve):* Hurrá, megvan a beutaló!

Kézbesítő: Ez már igen, egy jó kis üdülés... *(Letesz egy borítékot, aztán odatólja Dömsödi elé a kézbesítő-könyvet.)* Itt tessék aláírni...

Dömsödi: Írom, írom, hogyne írnám, drága szép Kelemen bácsi...

Kézbesítő: Aztán, hová szól az a beutaló, hogy ennyire tetszik örülni?

Dömsödi: A Bükkbe.

Kézbesítő: Lillafüred?

Dömsödi: Igen, Lillafüred.

Kézbesítő: Én is nyaraltam ott egyszer, éppen öt éve... Gyönyörű hely, kérem. A Hámori-tó, a vízesés... Mikorra szól a beutaló?

Dömsödi: Tizennyolcadikától...

Kézbesítő: Már e hónapra? Bravó!... Lillafüred is májusban a legszebb. A Hámori-tó, a vízesés, kérem...

Dömsödi: Rám fér egy kis kikapcsolódás, Kelemen bácsi... Maga tudja, hogy itt egész éven át mennyi munka van... Reggel nyolctól este fél ötig itt megállás nincs...

Kézbesítő: De most aztán alaposan ki tetszik magát pihenni!

Dömsödi: Meghiszem azt!

Kézbesítő: Biztosan legalább tízig durmolni majd a jó kis puha ágyikóban...

Dömsödi: No nem, felkelni azért felkelek a rendes időben...

Kézbesítő: Megjegyzem, igaz, én is így vagyok... Ha egyszer megszokta az ember a korai felkelést... Hanem aztán semmi munka, mi?

Dömsödi: Nem vagyok bolond! Hej, de jó is arra gondolni, hogy két hétig semmi iktatás, könyvelés, semmi ügyintézés...

Kézbesítő: Csak sétafikálás, étkezés, egész nap lustálkodás, hehe...

Dömsödi: Ebéd után egy kis szunyókálás is talán... Ó, csak már tizennyolcadika lenne!

Kézbesítő: Itt lesz az egyhamar... Aztán Dömsödi kartárs felül a vonatra, és huss, meg sem áll Lillafüredig...

Dömsödi: Kicsoda huss, én?... Nem megyek én Lillafüredre üdülni, Kelemen bácsi.

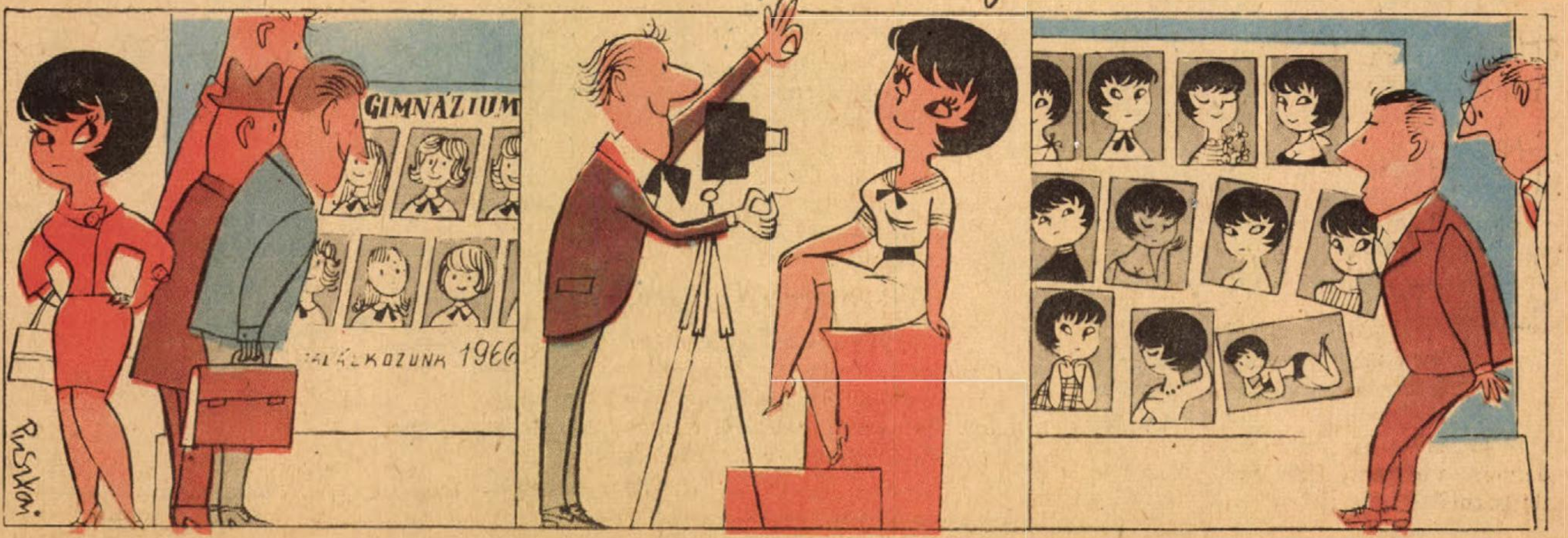
Kézbesítő: Ne-em? Hát nem arról beszéltünk egész idáig, hogy Dömsödi kartársnak most két hétig nem kell dolgoznia, csak sétafikálni fog, egész nap lustálkodni... ebéd után egy kis szunyókálás is talán...?

Dömsödi: Ez így is lesz. De szabadságra nem én megyek, hanem az osztályvezetőm!...

Dunai Ferenc

Jucika féltékeny

Pusztai Pál rajza

Ájtatos lélek

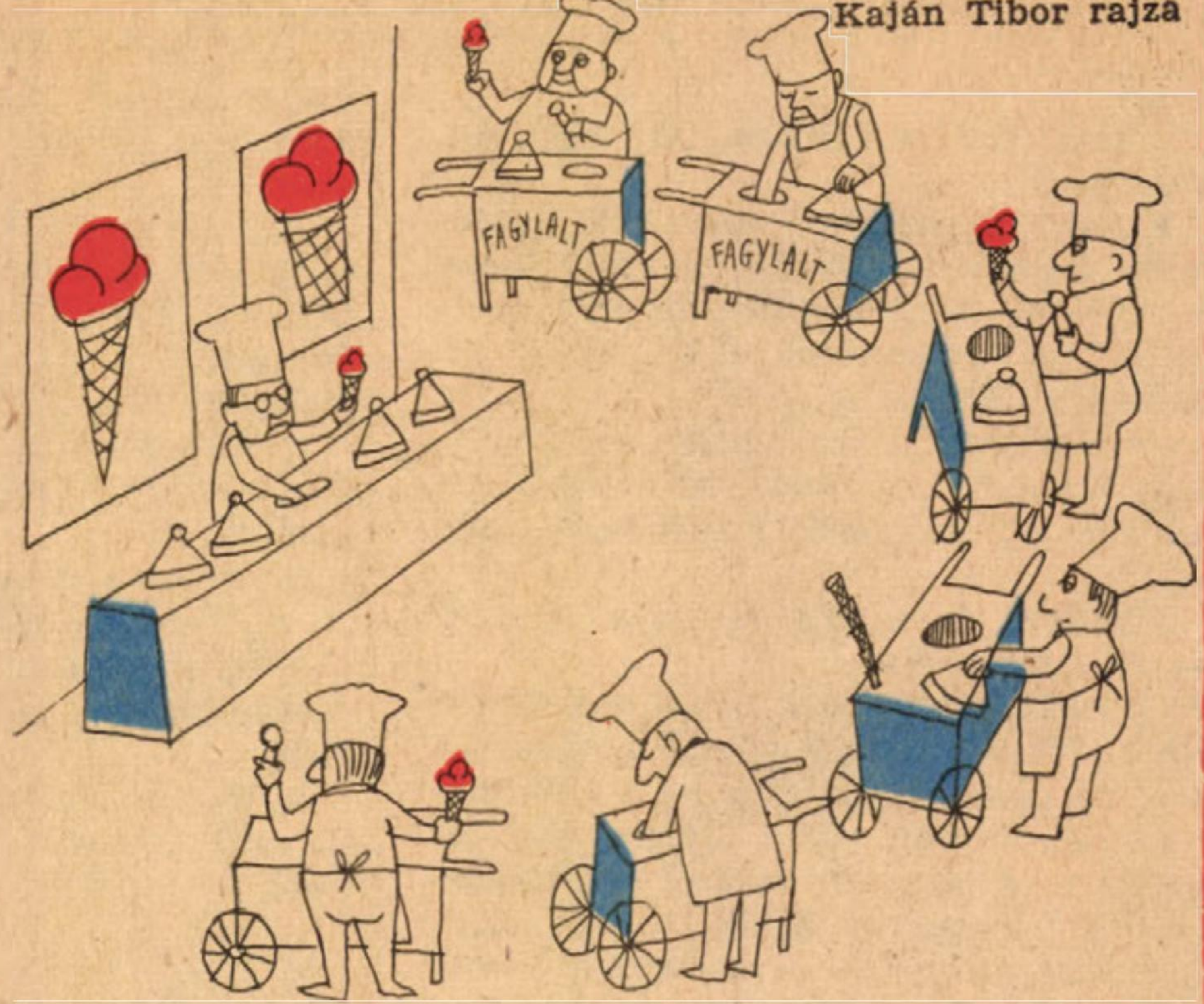
Toncz Tibor rajza

– Azért imádkozom, kérem, hogy legalább addig tartson, amíg ki tetszik fizetni . . .

Nyári egyetem

Kaján Tibor rajza

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító megkérdezi a kisdiákot:
– Teljesen egészséges vagy már?
– Igen.
– Mióta hiányoztál?
– Mióta Hannibál átkelt az Alpokon.

*

Egy fiatalember bemegy a dohányboltba, és így szól a feltűnően szép eladónőnek:
– Kisasszony, legyen az enyém!
– Megbolondult?
– Szóval nem? . . . Hát akkor adjon egy csomag Kossuthot.

Tapogatózás

– Rendben van, a munkaidő 7 órától délután 3-ig tart. De mennyi időt kell dolgozni?

Ezt olvastuk...

Pazarlás

A Hétfői Hírek-ben olvastuk, hogy Kunszentmiklós és Tass között, ötven kilométer hosszban átépítik a vasúti pályát: „teljes hosszúságban hézagnélküli síneket fektetnek le".

Szerintünk ez pénzpazarlás, mert Tass és Kunszentmiklós között nincs ötven kilométer távolság, csak hat kilométer, de még ezen a hat kilométeren sincs vasúti pálya. Mit lehet itt átépíteni?

Nyilván a Budapest és Kunszentmiklós–Tass között történő felújításról van szó.

Újtípusú oxigén

A Népszabadság sörgyári beszámolójában felemlíti, hogy az üzem egyik szabálytalanul kezelt oxigénpalackjának tömlőjét a szikra átégette, s az oxigén lángra lobbant. Figyelemre méltó felfedezésről van szó, a tudomány ugyanis eddig tántoríthatatlanul azt vallotta, hogy az oxigén az égést táplálja, de maga nem ég. Most úgy látszik végre sikerült elégetni.

Hova kell nézni?

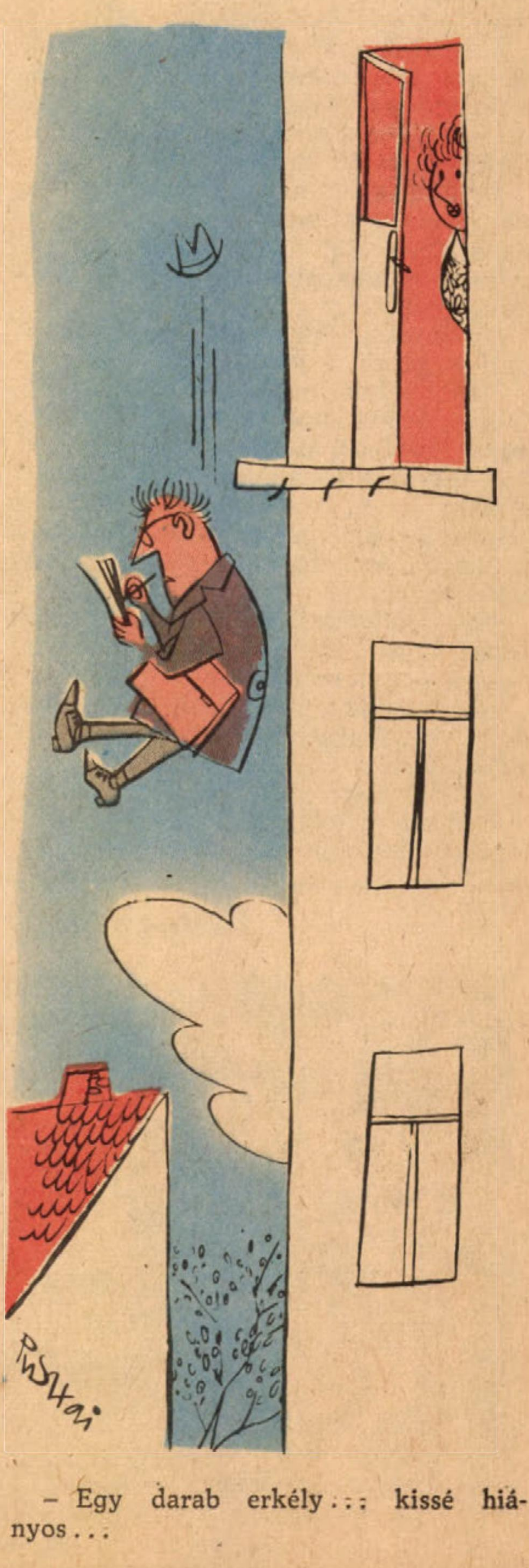
A Magyar Nemzet londoni riportjában elmés szerkezetről olvashatunk, melynek bele kell nézni a kukucskáló lyukába, és ha a fogantyúját forgatjuk, a benne levő, lengén vetkőzött női hölgyet ábrázoló fényképek filmszerűen peregnek le egymás után. A cikk szerint gyerekkorunkban ezt neveztük laterna magicának. Kétségtelen, hogy a laterna magicába bele lehet kukucskálni, de képet viszont csak a falon láthatunk, ahová azt odavetíti. Ezt egyébként már gyerekkorunkban is tudtuk.

A jövő század regénye?

A Kongó vízesései több villamosenergiát termelnek – írja a Magyar Nemzet –, mint a teljes Nyugat-Európa. Komoly teljesítmény, mely ráadásul hasznos is lesz, *majd ha felépülnek a Kongó erőművei.*

Dr. Árgus

Leltározzák a házakat

– Egy darab erkély . . . kissé hiányos . . .

G. Riklin

A LESZAKITOTT GOMB

Nem fér a bőrébe. Mindig siet valahová.

Karp Polikarpics Podlescsik egyébként nagyon udvarias ember. Tény és való, mindig bocsánatot kér valakitől, és állandóan érdeklődik az egészségi állapota felől:

— Bocsánat, könyörgöm, hogy tetszik éldegélni, fiatalember? Hogy állunk az egészséggel? Egyébként hogy van?

Mindezt futtában mondja. Beszél — és fut tovább.

Őt egyáltalán nem érdekli a maga élete. Rá se fütyül a maga egészségére. A maga hogyléte neki hekuba.

Immár nyolc éve, hogy ugyanannál a vállalatnál dolgozom Podlescsikkal. Naponta átlag tízszer fordult hozzám ezzel a kérdéssel (véssük emlékezetünkbe ezt a számot). Egy évben 365 nap van. Vonjunk le ebből 30 munkaszünetes napot. Hogy pontosak legyünk, vonjunk le még 20 napot influenzára, torokgyíkra, csonthártyagyulladásra úgy nála, mint nálam. Így tehát 365 mínusz 50, az 315. Szorozzuk meg ezt az öszszeget tízzel. Az eredmény 3150.

Ennélfogva Podlescsik évente minimum 3150 alkalommal érdeklődik a hogylétem iránt. Nyolc éve dolgozunk együtt. Szorozzuk meg 3150-et nyolccal, kijön 25 200.

Ez az ember huszonötezer kétszázszor kérdezte meg tőlem, hogy vagyok. Én pedig, a balga, egyetlen értelmes választ nem adtam neki. Szégyen, gyalázat!...

Válaszolni kell neki. Csak fülön kell ragadni a megfelelő pillanatot.

Nemrégiben munkaidő után a folyosón találkoztam Podlescsikkel. Az egyik kezében iratokkal és újságokkal degeszre tömött aktatáska, a másikban óriási görögdinnye. Vállán a lehetetlenségig megtömött, irdatlan hátizsák. Az esti, külvárosi vonathoz iparkodott.

No, gondoltam, itt van a várt pillanat, hogy referálhassak Podlescsiknek a hogylétemről.

Karp Polikarpovics, amint mellém ért, várakozásomnak megfelelően odavetette a kérdést:

— No, hogy van?

Kísérletet tett, hogy azonnal elisz-koljon mellőlem. De elég volt a hálátlanságból! Huszonötezer kétszázszor hallgattam udvariatlanul. Elég volt!

Az arcomon hálás mosoly ragyogott. Oda futottam a legdrágább emberhez, Karp Polikarpicshoz, megfogtam a kabátgombját, és reszkető hangon mondtam:

— Köszönöm! Köszönöm, Karp Polikarpics! Amíg élek, el nem felejtem!

Podlescsik csodálkozva nézett rám:

— Mi az, kérem?

Még nagyobb erőt vett rajtam a megindultság. Szinte dadogni kezdtem:

— Karp Polikarpics! Kedves barátom! Aranyos ember! Még azt kérdezi, hogy vagyok? Úgy a magam,

mint a hitvesem és kiskorú gyermekeim nevében forró és szívből jövő köszönetet mondok önnek azért a figyelmességért, melyet nyolcévi, közös, gyümölcsöző munkánk folyamán irányomban tanúsítani szíveskedett. Körülöttünk csupa kérges lelkek, cserzettbőrű egoisták, egyedül ön viszonylott hozzám meleg és lelkesült érzelmekkel, és mindig, bárhogyan is sietett, érdeklődni kegyeskedett a hogylétem felől. Ezért engedje meg, hogy dióhéjban ismertessem helyzetemet.

Észrevettem, hogy Podlescsik bal kezében megremeg a dinnye. Ijedten nézett a faliórára, és mondani akart nekem valamit. Én azonban nem engedtem, hogy kinyissa a száját:

— Egy szót sem, Karp Polikarpics, egy hangot sem! Mindenki ismeri az ön szerénységét. Ne mondjon nemet, kérem. Teljesen ki akarom tárni ön előtt a szívemet. Ne, ne szakítson félbe, drága barátom. Úgy nézzen rám, hogy tökéletesen árva vagyok. Apa és anya nélkül nőttem fel. De azért nőttem. Amikor elmúltam tizennégy éves, hirtelen abbahagytam a növekedést. És máig így maradtam. Ön, mint élesszemű ember, bizonyára már régen észrevette, milyen kurta kis ember vagyok. Alacsony termetem, Karp Polikarpovics, nekem sok kellemetlenséget okozott. Lélekben lovas katona vagyok, Karp Polikarpics... Ne, ne szakítson félbe. Legkevesebb egy félórát, negyven percet adjon, és én elmesélem önnek az egész életemet. Hálistennek rövid az életrajzom...

A dinnye kiesett Polikarpics bal kezéből, és két egyenlőtlen darabra törve gurult a parketton. Még jobban belekapaszkodtam a gombjába, remegtem az izgalomtól, amíg folytattam érzelmes elbeszélésemet.

— Igen, én lélekben lovas katona vagyok. Álmomban mindig hős lovasokat látok, kikkel együtt száguldok árkon-bokron, hegyen-völgyön át. Amikor besoroztak a cári hadseregbe, alacsony növésem miatt a gyalogsághoz osztottak be. Gyalogosnak osztottak be, és kiküldtek a német frontra. Korán reggel érkeztem meg a frontra, és ott már az első pillanatban nem tetszett nekem a dolog. Lőnek ők is, mi is lövünk. Meg kell süketülni a zajtól. Mindenütt lövöldöznek, kiabálnak, ricsajoznak. Nem, én nem tudok harcolni ilyen zajban! Először teremtsenek megfelelő feltételeket, azután küldjenek ki a harctérre. És most kezdődik a legérdekesebb... Ne szakítson félbe, Karp Polikarpovics. Különben elveszítem az elbeszélés fonalát. Tudja, nem vagyok szónok. Tessék? Hová megy?!...

Podlescsik hirtelen kiszakította magát. Gombja a kezemben maradt. Hanyatt-homlok rohant le a lépcsőn, egyszerre két, sőt három fokot is ugrott.

Azóta Karp Polikarpics Podlescsik, a világ legkedvesebb embere, nem ad fel nekem kérdéseket az egészségemre és hogylétemre vonatkozóan.

A leszakított kabátgombot állandóan magammal hordozom. Kedves emlék.

(Oroszból fordította Pogonyi Antal)

Biztos siker

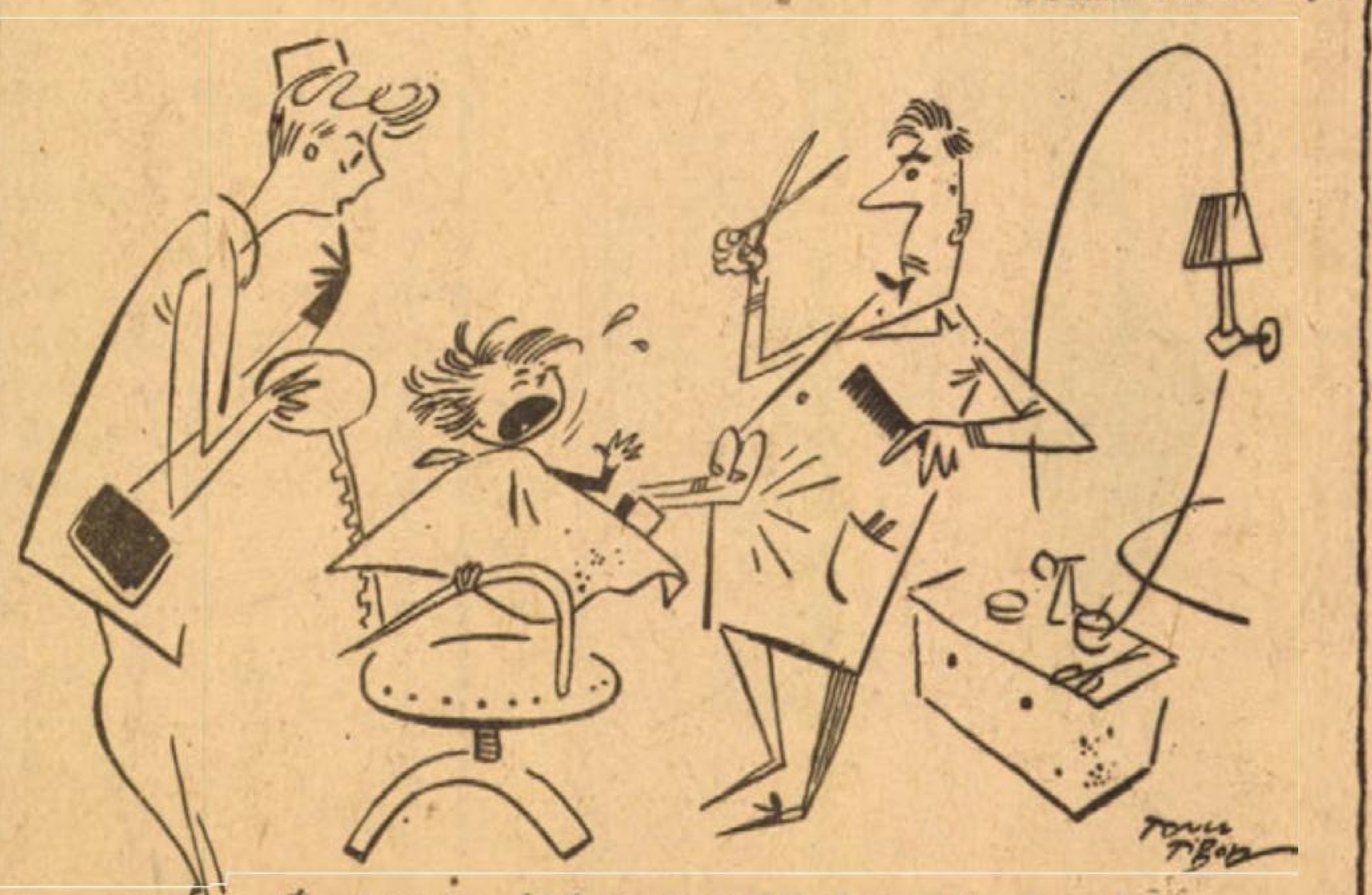
Szegő Gizi rajza

– Ide is kijöttek? A Hűvösvölgybe?
– Természetesen. Itt van a legtöbb papírhulladék.

Ebadta kölyke!

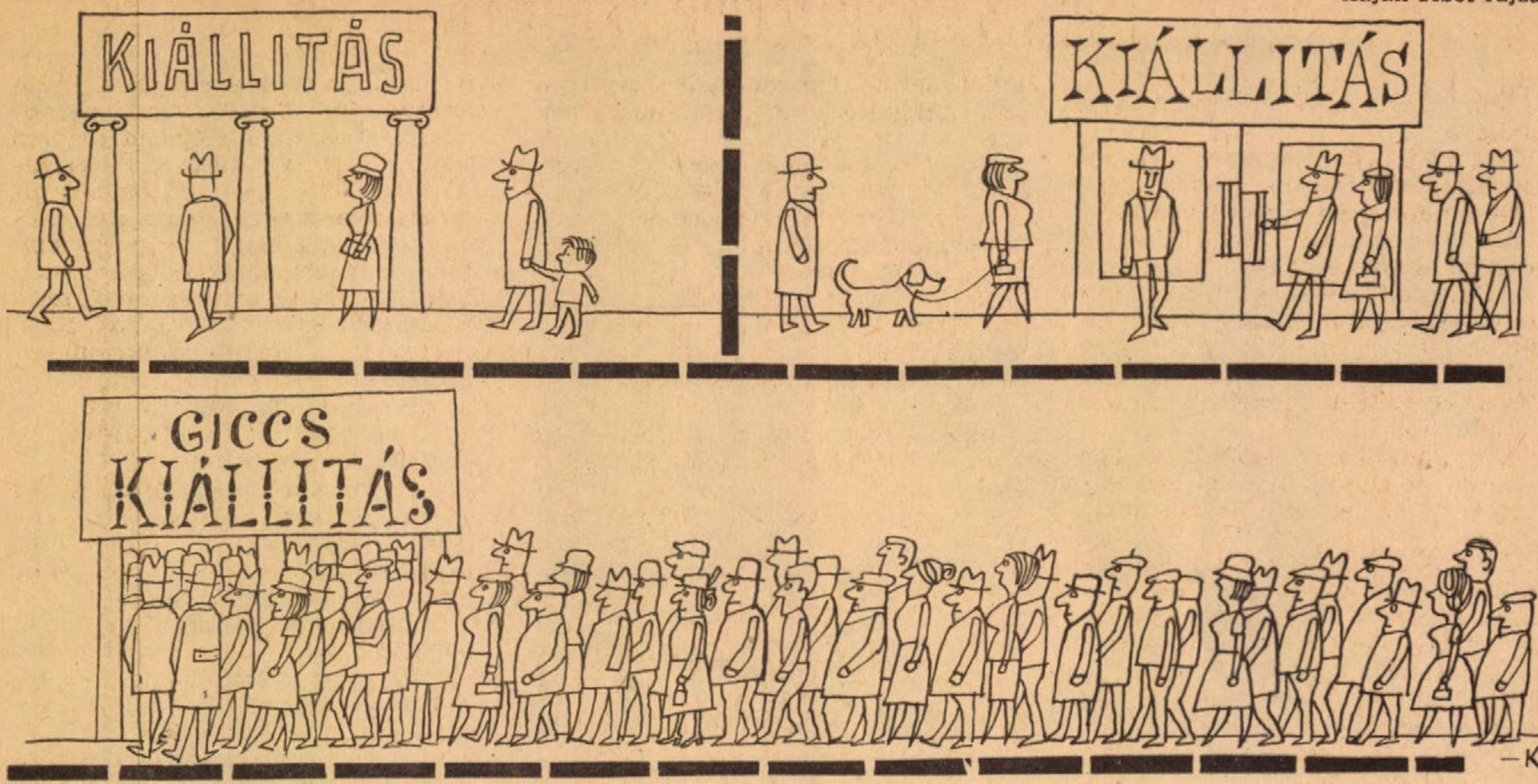
Toncz Tibor rajza

– Én igenis „hülye-gyerek" frizurát akarok!

Emelkedik a közönség érdeklődése a képzőművészet iránt

Kaján Tibor rajza

X tud alkalmazkodni, de csak önmagához . . .

ж

A Körúton szembejön ifjúkori szerelmem. Elérzékenyülök:

– Istenem, milyen rég is történtünk egymással . . .

ж

Náthás vagyok, tehát vagyok.

ж

X annyira hadar, hogy párosával mondja ki a szavakat.

ж

Imádom a hivatalos elnevezéseket, ezért vasárnap így szóltam a feleségemhez:

– Ma gyönyörű idő van, fiacskám. Délelőtt kimegyünk a Fővárosi Állat- és Növénykertbe!

ж

Fizikai törvény: Kora reggel a testek álmosak . . .

ж

IRKA-FIRKA

Igazságosan megosztoztam nejemmel a teendőkön:

A világ megváltását én intézem, a többi dolgot ő.

ж

Manapság talán már nem ildomos vívódó korunk rövidítésein élcelődni. Azonban mégsem visz rá a lélek, hogy eltitkoljam, amit a Rottenbiller utca és a Landler Jenő utca sarkán láttam.

Egy üzlet fölé ez volt kiírva:

KIPELLA

A dallamos mitológiai leánynév megfejtése:

Könnyűipari gépalkatrész és anyagforgalmi vállalat . . . A KIP még csak stimmel, de mi az az ELLA?

ж

X-et becsülöm, mert a saját erejéből lett laikus.

ж

Könnyebb köpönyeget forgatni, mint játékfilmet.

ж

X táncdalénekesnő szemmel láthatólag öregszik:

Arcán a mikrobarázdák már átalakultak normál barázdákká.

ж

Vajon Shakespeare kötött-e szerződést a Hamletre, vagy csak úgy blindre megírta . . . ? !

ж

Telefonon minden nő csinos.

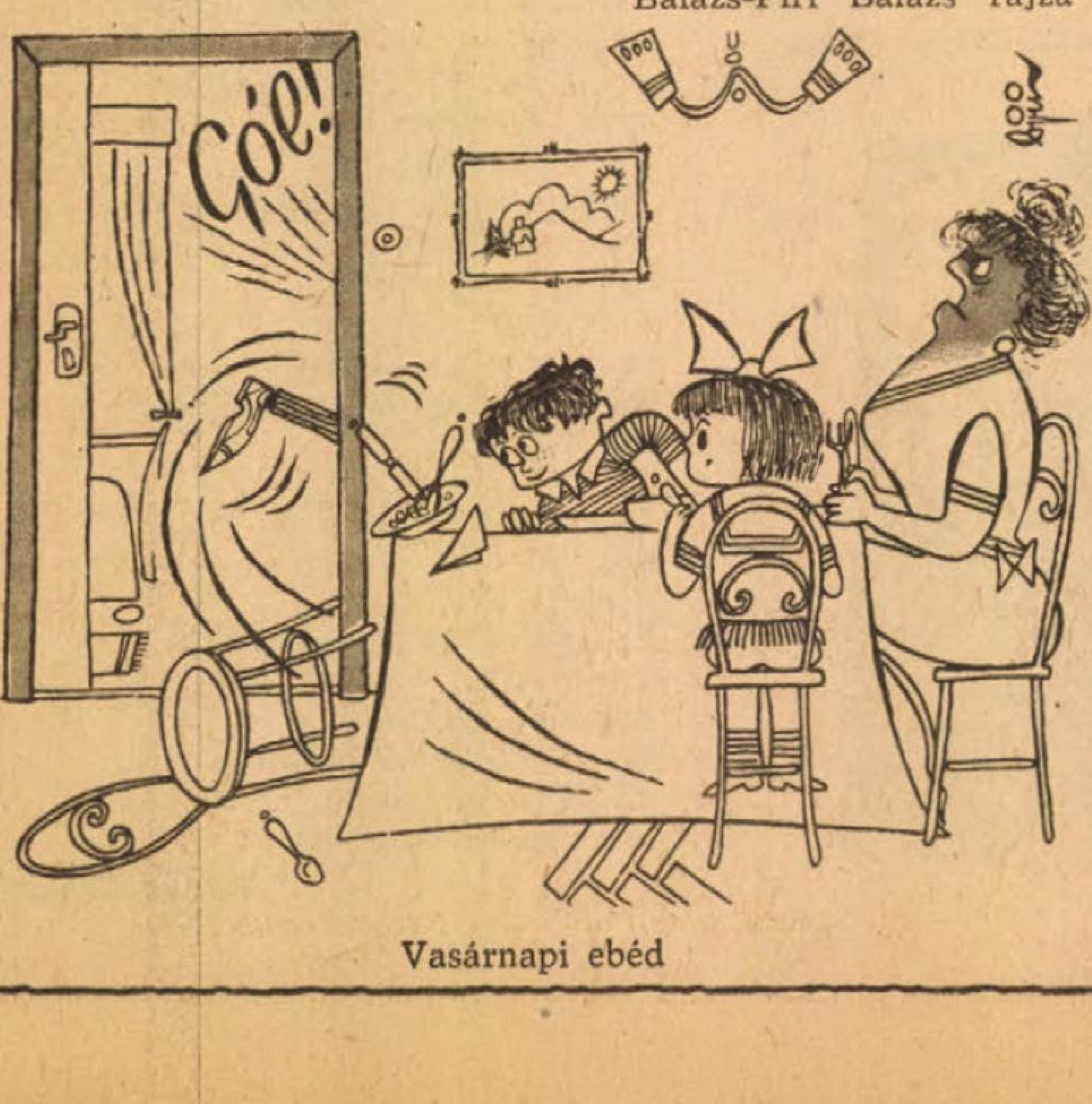
ж

A világ két alapvető táborra oszlik: Lektorokra és lektoráltakra.

Dalmáth Ferenc

Helyszíni közvetítés

Balázs-Piri Balázs rajza

Vasárnapi ebéd

Kép a jövőből

Vasvári Anna rajza

– Megint elissza valahol a fizetését . . .

Könnyű a tengerész élete

Erdei Sándor rajza

– Tudod, öregem, ezeknek minden kikötőben van menyasszonyuk . . .

Sznobizmus

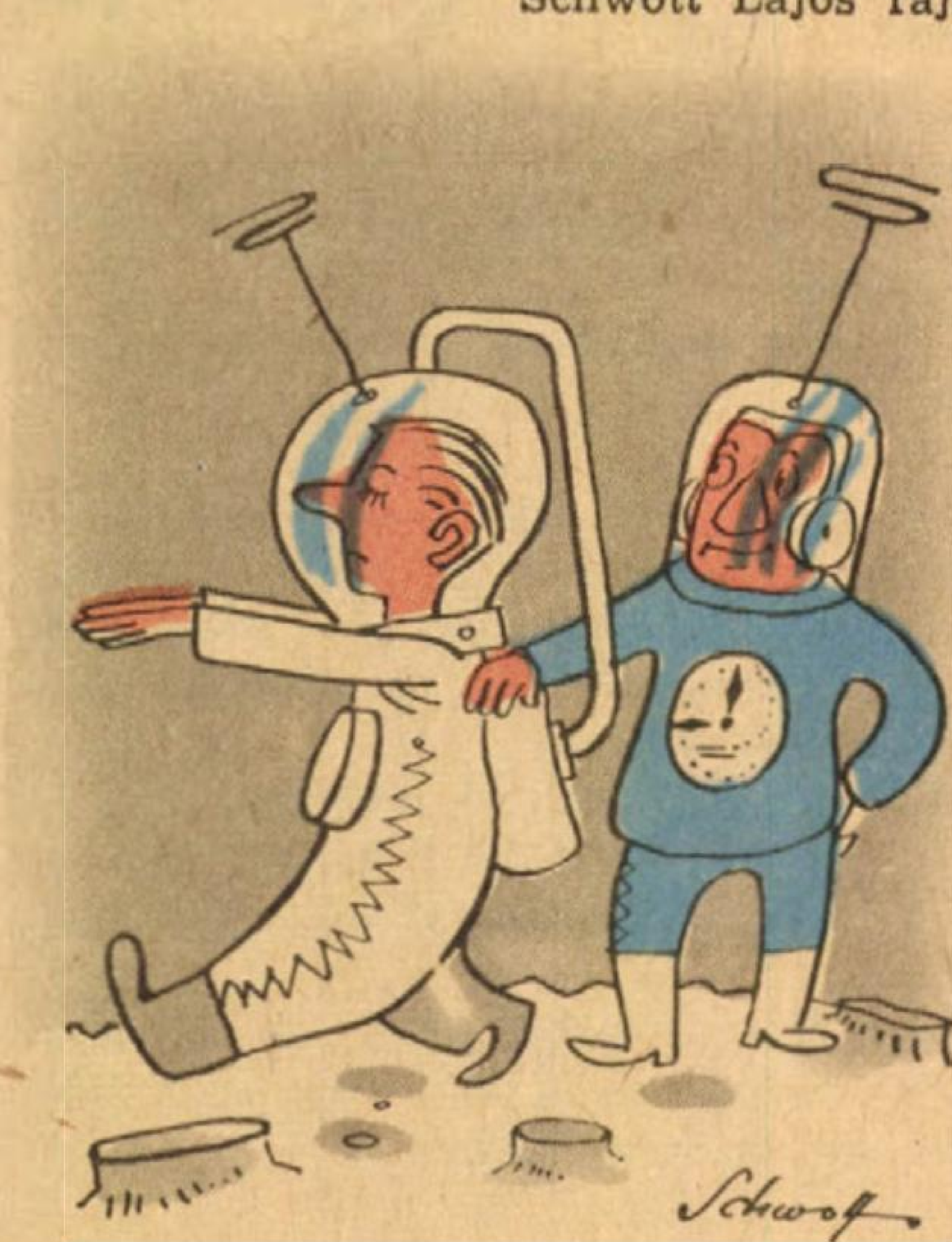
Vasvári Anna rajza

– Te miért tanulsz franciául?
– Szeretném tudni, mit beszélt Claudia és Castorp a Varázshegy magyar kiadásában.

Egy holdkóros karrierje

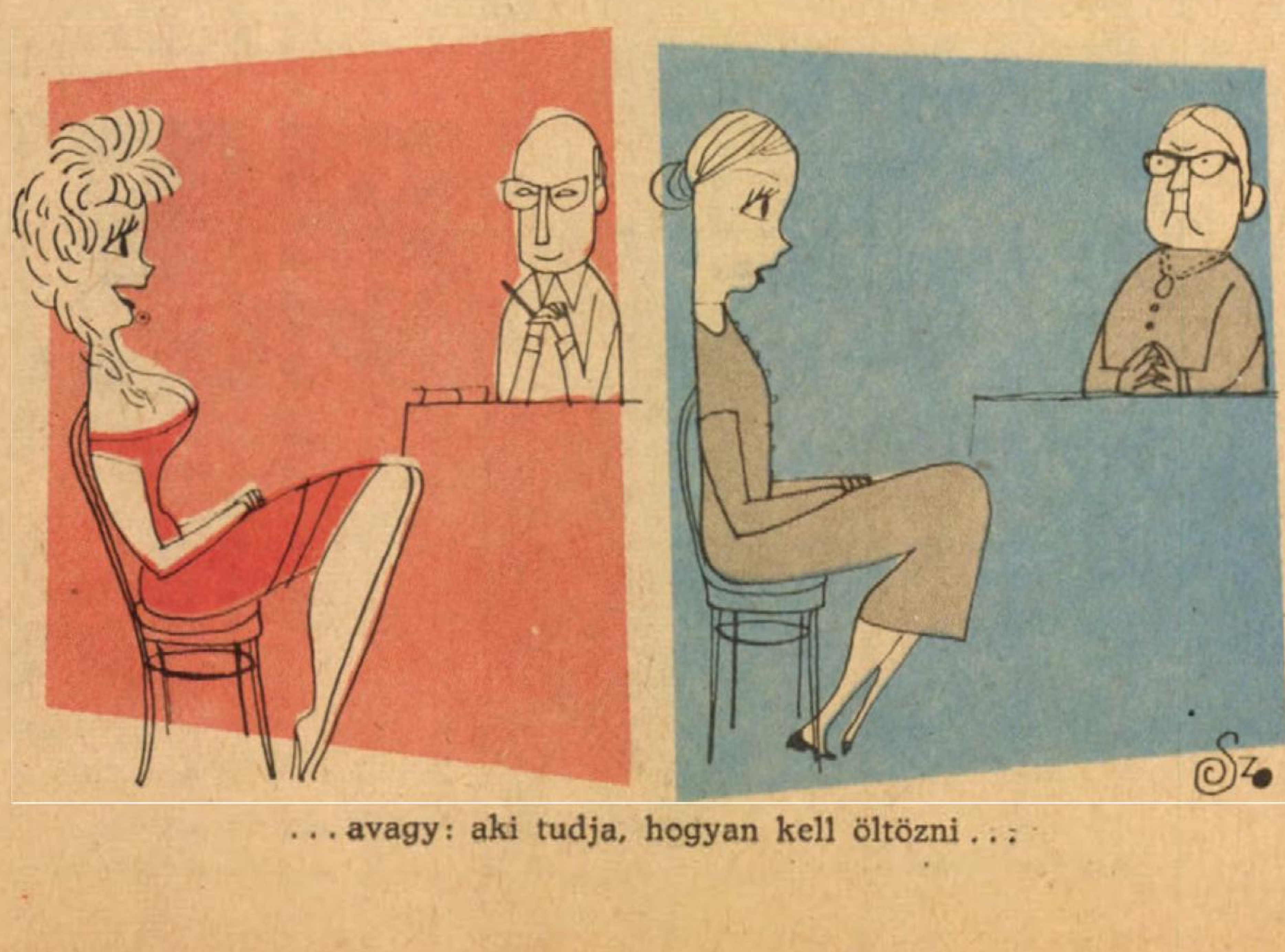
Schwott Lajos rajza

– Bravó, öregem! Megérkeztünk a Holdra!

Kollokvium . . .

Szűr-Szabó József rajza

. . . avagy: aki tudja, hogyan kell öltözni . . .

A MAMMUT

Múltamra idézek most tanút:
mondák egéből,
tundrák jegéből
jöjj,
mammut!

Jöjj,
és trombitáld világgá,
ormányos
óriás,
hogy másnak ismertél,
más voltam,
ó, be más . . . !
Tanú légy,
ha éhség gyötört nagyon,
csordámmal akkor,
csak akkor
csaptalak agyon.
Tanúm légy,
szőrös rémalak,
vad éhemben vadásztalak,
s engesztelőnek
képeddel mázoltam tarkára
barlangfalat.
Tanúm légy,
más voltam,
ó, be más,
agytekervényeimben
nem bűzlött bírlalás,
ameddig elláttam,
az volt honom,
s egy bunkós furkó —
tulajdonom.
Nem űztek ördögök,
se istenek,
nem rontott gőg, alázat,
tisztelet,
nem volt rabom,
nem voltam senki rabja,
s nem gyulladtam gyűlölségre,
haragra.
Reménnyel telten ringatott ölén
közös dajkánk:
a jeges pleisztocén.

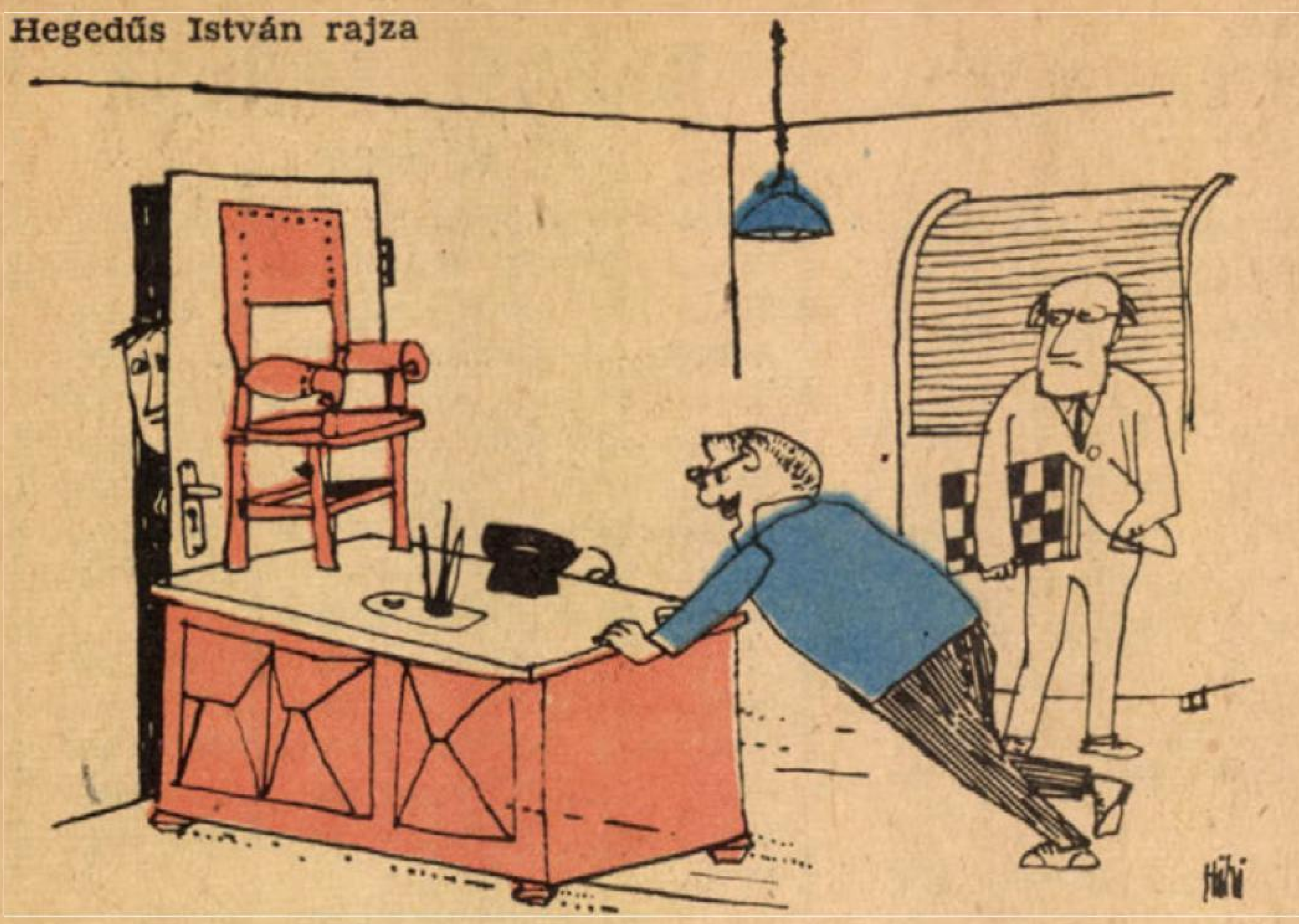
Korai volt, sajnos,
a jó remény.
A kiválasztás és létharc terén
itt-ott. egy kissé
félrecsúsztam én.
Évezredek kulisszái között
valami mindig
közbejött.
Valami baj mindig történt
velem,
de helyzetem mégsem
reménytelen.
Jól indultam,
s talán még van időm,
farigcsálhatok
némi jobb jövőn,
hirdethetem,
talán nem is hiún:
lesz még egyszer boldog
diluvium!

Tízezer éve,
száz is tán —
hosszú út!
Te elmaradtál réges-rég,
mammut!
De légy tanúm!
ki múltamban pihensz:
milyen voltam,
mint homo sapiens!

Békés István

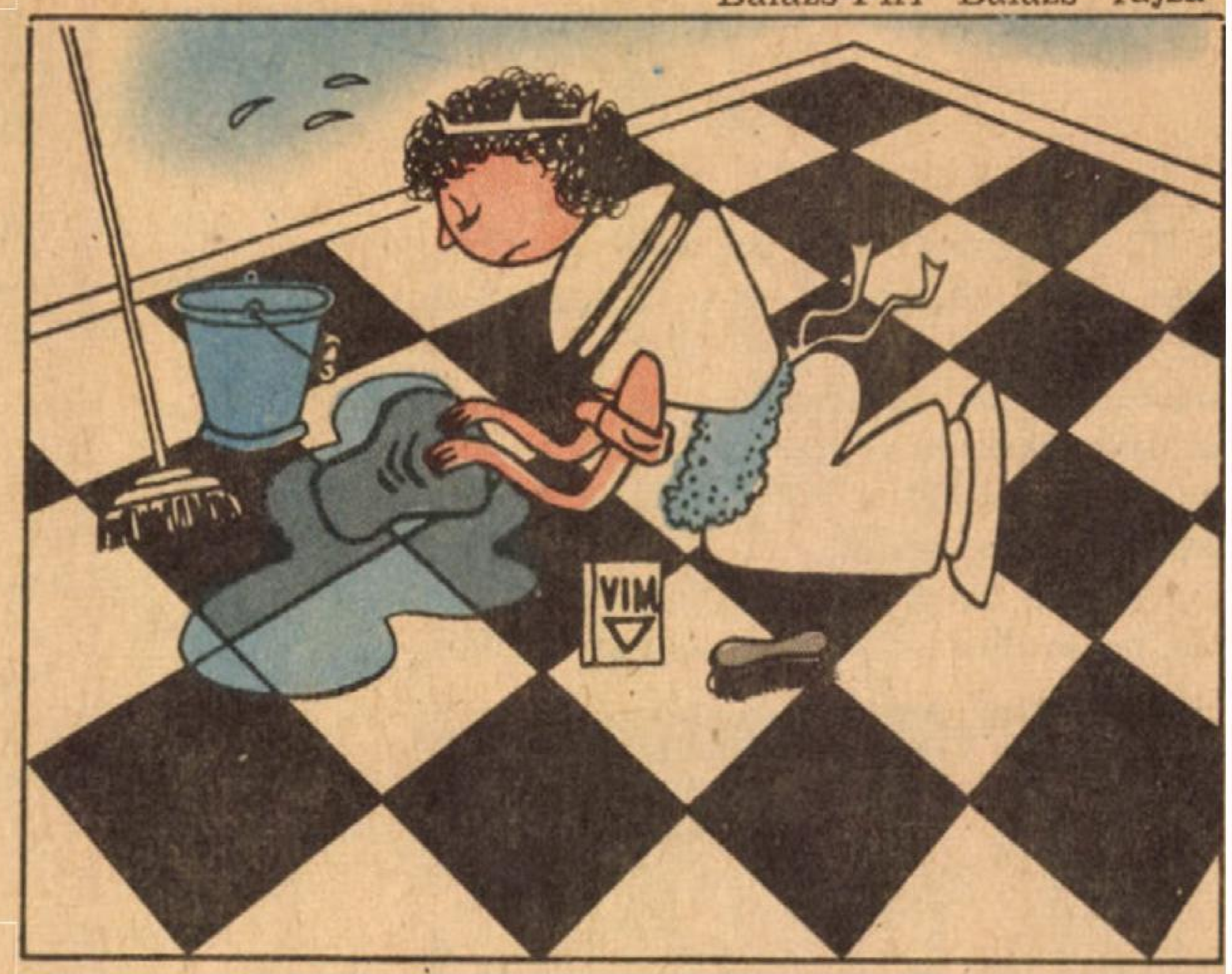
Két sakk-vicc

Hegedűs István rajza

– Ma, kérem, nincs félfogadás . . .

Balázs-Piri Balázs rajza

A királynő második műszakja

TIZ SOR (ANEKDÓTA)

Szerkesztőségbe menet Szomaházy István, a század első évtizedeinek népszerű írója és publicistája találkozik Operaházunk derék tenoristájával: Arányi Dezsővel.

– Üdvözlöm! – lengeti széles karimájú kalapját az énekes.

– Jó napot adjon isten – köszön kedélyesen Szomaházy –, és jó estét is. Ugyanis ma este szerencsém lesz önt az Operában hallani. Traviata . . . Alfréd . . . Nagyon kíváncsi vagyok az alakítására...

A tenorista pillanatig habozik. Aztán odalép az újságíróhoz.

– Szerkesztő úr, kérem – suttogja halkan –, ha már úgyis ott van este, tegyen nekem egy szívességet!

– Örömmel!

– Írjon rólam. Néhány jó szót.

– Nagyon szívesen.

– És mennyit . . . ? Úgy értem, mennyit tudna rólam írni? . . . ?

– Tíz magasztaló sort. De felső fokban. Elég lesz?

– Remek.

Az énekes boldogan szorongatja Szomaházy kezét. Este különös ambícióval énekli szerepét, másnap pedig izgatottan keresi az újságban a magasztaló tíz sort. De se felső fokban, se közép fokban – sehogyan sem találja.

Délben expresszlevelet kézbesít Arányinak a posta. A feladó: Szomaházy István. Kíváncsian bontja fel, és a következőket olvassa:

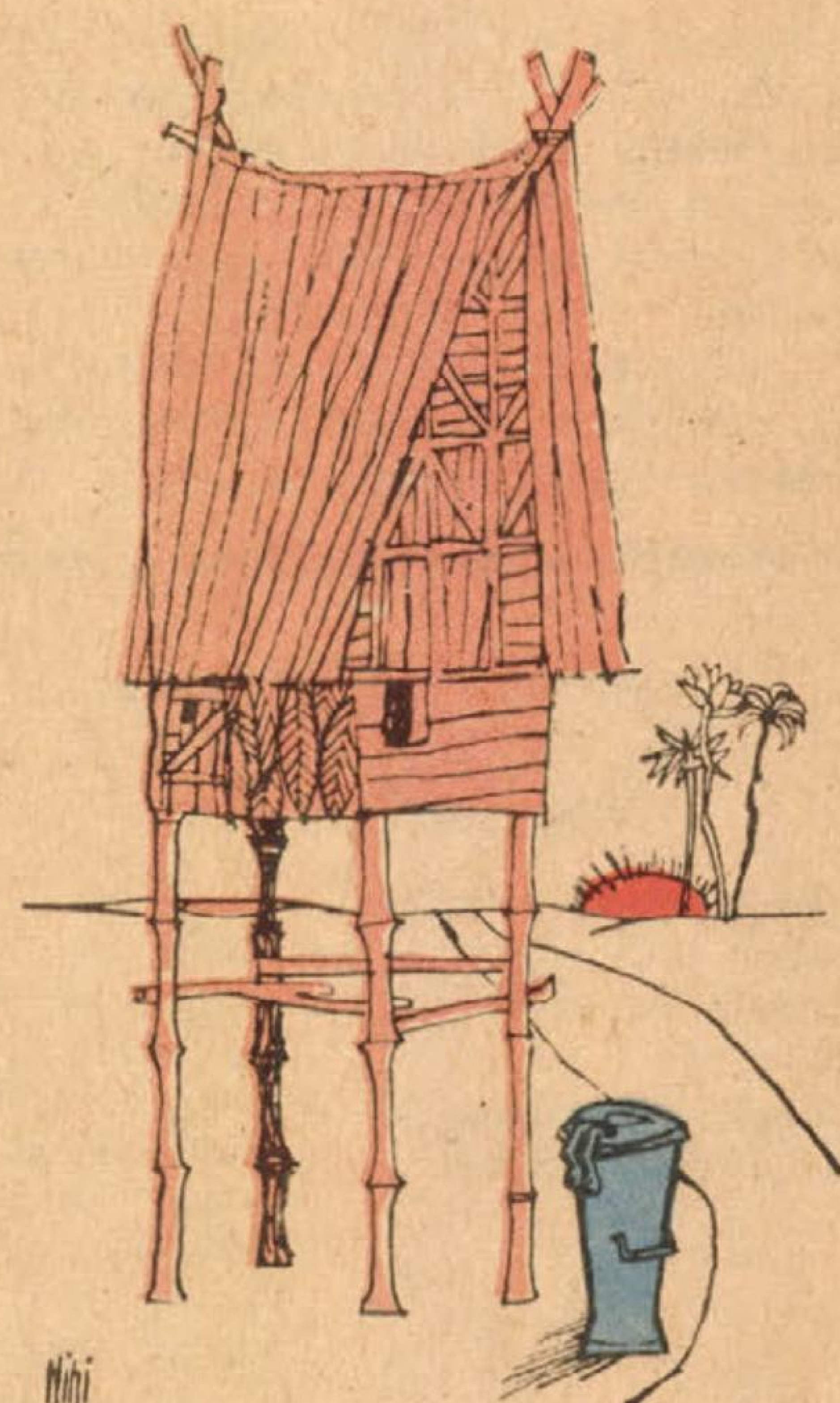
„Szeretve tisztelt Művész úr!

Ön a tegnapi előadáson fenomenálisan énekelte a Traviata Alfréd szerepét. Ön elragadó, nagyszerű, ragyogó, briliáns, utolérhetetlenül kitűnő, pompás, elsőrangú, mindenkit túlszárnyaló alakítást produkált. Hangja szép, nagyterjedelmű, erős, ércesen csengő, férfias, kellemes, minden eddig hallott hangnál jobb, művészibb, iskolázottabb és fejlettebb. Röviden: a legmagasabb színvonalú, legkiválóbb, legelragadóbb, legcsodálatosabb tenor, ami eddig Operaházunkban felcsendült. Játéka a legeslegnagyobb művészekre emlékeztet.

Tisztelettel
Szomaházy István

Utóirat: Ez az a tíz magasztaló sor (felső fokban!), amit tegnap ígértem. Miután lapunknál a zenekritikát más írja, kénytelen voltam ígéretemet ezúton, magánlevélben beváltani."

Civilizáció

Felkészülés Tihanyban az idegenforgalomra

Gerő Sándor rajza

– Kecskekörmöt tessék!

Tapintat

Szegő Gizi rajza

MESE

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy erdőkerülő. Naphosszat sétált az árnyas, zöld lombok alatt. Az idők múlásával remekül megtanult az állatok nyelvén beszélni. Versenyt fütyült a rigóval, eldörmögött a medvével, jókedvűen üvöltött a farkassal.

Egyszer aztán rádiószakemberek tévedtek az erdőbe, akik elragadónak találták

hősünk szépen formált, mélyről fakadó lónyerítését.

Hét nap és hét éjjel múlva szívdobogva vette át élete első szerepét. Spatz Elza „Rizsfelfújt" című hangjátékában egércincogást kellett alakítania. A kritika külön kiemelte mélyen átélt, egyszerű eszközökkel formált cincogását.

A közönség mind sűrűbben találkozhatott nevével a színházak műsorlapjain. Élete legnagyobb sikerét az „Egyik kutya, másik eb" című zenés vígjátékban aratta. Bár a bemutatón harmincnyolc fokos láza volt, hősiesen végig ugatta a darabot.

Sajnos, a siker teljesen elkapatta. Már nem ismerte meg volt erdőkerülő társait. Egyszer négynapos késéssel érkezett meg egy állati tárgyú norvég komédia főpróbájára. Betelt a pohár, kidobták. Művészi karrierje ezzel derékba tört. Csak néha akadt egy kis nyávogni valója a Rádióban. Dehát ebből nem lehet megélni.

Kezébe vette hát a vándorbotot. Hét nap, hét éjjel vándorolt, míg sikerült részlegvezetőként elhelyezkednie a Hamubasült Pogácsakészítő Központi Pékségben. Beosztottjaival üvöltött, mint az oroszlán, ordított, mint a sakál, bömbölt, mint a királytigris. Ha megbírálták lehetetlen modoráért, bölénybőgéssel válaszolt. Végül is a Pogácsaügyi Minisztérium komoly figyelmeztetésben részesítette, kilátásba helyezve esetleges visszaminősítését. És használt.

Egy nap és egy éjjel múlva mesebeli változást fedezett fel magában: kiderült, hogy emberi hangon is tud beszélni...

Galambos Szilveszter

PESTI JEGYZETEK

Margitsziget, május... Minden pad foglalt. A szerelmesek szigete tavaszi formában van.

Fiatal pár bolyong a sétányon. Már fáradtak... Jó

lenne megpihenni egy padon, de sehol sincs két hely.

A fiú megszólal:

– Színházi bérletre bezzeg gondolnak, de senkinek se jut eszébe a szigeti padbérlet. Pedig minden külön propaganda nélkül elfogyna minden bérletjegy. Javasolni fogom, hogy legyen Arany János, Molnár Ferenc, Jacoby Viktor és Szép Ernő bérlet. Valamennyien a Sziget szerelmesei voltak.

– És ha összeveszünk? – kérdezi a lány.

– Természetesen a két személyre szóló szigeti padbérlet egyikét bármikor át lehetne másra ruházni...

*

Van a Frankel Leó utcában egy fodrász-tanműhely. Ügyes, lelkes hölgyfodrász tanulólányok fésülik, mossák a vendégek haját. Az árak sokkal olcsóbbak, mint más fodrász „szöv."-nél. Idősebb mesterek ellenőrzik a munkát. Ők végzik az utolsó simításokat is.

A napokban egy nő bonyolult ultramodern fésülést kívánt.

– Meg tudja csinálni? – kérdezte.

A tanulólány bátortalanul válaszolta:

– Ezt a frizurát még csak házifeladatnak kaptuk meg, de azért megpróbálhatom...

*

Óbudán, a Miklós utcában, egy frissen tatarozott ház falára krétával ezeket a szavakat írta fel egy srác: „Éljen a Kórház utcai focicsapat!" A gyereket elcsípték, és összeszidták a firkálásért.

– Ennyire nem szabad drukkolni a Kórház utcai fiúkért – oktatta ki valaki a gyereket.

– Én Polgár utcai vagyok – hangzott a büszke válasz –, csak azért írtam ki a Kórház utcát, hogy ne minket, hanem őket szidja a házmester.

*

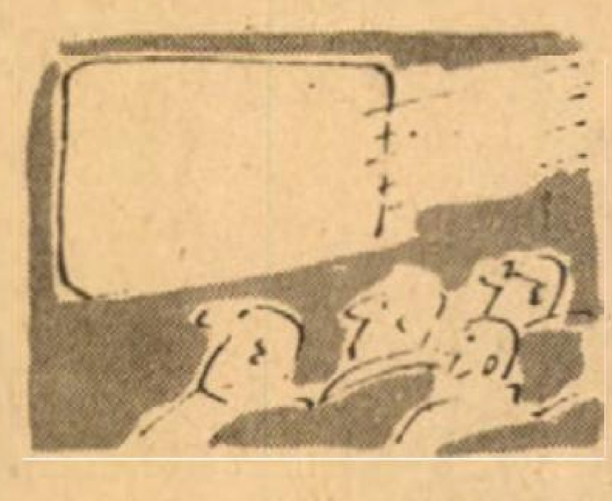
Új, ötletes kalauz-trükk:

– Mindenki maradjon a peronon! A kocsi belseje kényelmetlen.

Az újításnak sikere van: az utasok bemennek a kocsiba.

*

Az Alba Regiát pergetik. A kezdő feliratok hátterében montázsszerűen a pesti Váci

utca látható. Az egyik cégtáblán felirat: V. kerületi minőségi szalon. Az első jelenetben Gábor Miklós, a film főszereplője a pesti Váci utcán át gyalogol a székesfehérvári mellékutcába. Fárasztó lehetett...

(sti)

RAVASZ RÉBUSZ

Jó az öreg...

Heten voltak az irodában, az elnök, az agronómus, a könyvelő és a brigádvezetők. Nem nagy rejtvény manapság: a fiatal szövetkezet terveit beszélték meg. Már csupán az utolsó kérdésről folyt a szó. A szarvasmarhák részére építendő nyári karám dolgát kellett valahogyan elrendezni, meg azt, hogy miként biztosítanak faanyagot a bekerítéséhez.

Két birtokrész között választhattak: a völgykúti dűlőben levő 300 × 400 és a kutyahegyi részen fekvő ugyanolyan területű, 200 × 600 négyzetméteres földdarab közül az egyiket.

– Én talán a völgykúti részt ajánlanám – szólt habozva a könyvelő –, ott jó víz is van.

– Ugyanolyan jó a másik vize is – jegyezte meg az elnök. – Magam a kutyahegyi földet jobbnak tartom; mert közelebb is fekszik valamivel.

– Csak alig pár méterrel, ez igazán nem számít – szólt közben az egyik brigádvezető.

Így folyt a vita még egy darabig; kiderült, hogy a két terület között ebben is, abban is, alig volt különbség. Nehéz volt a választás, hiszen mindent jól fontolóra kellett venni.

– Hol állítsák fel a karámot?

A rejtvényt végül az egyik öreg brigádvezető oldotta meg:

– Én feltétlenül a völgykúti részre szavazok, mert...

És érvelését mindnyájan szó nélkül elfogadták, elismerően néztek az öregre.

Ha az öreg brigádvezető kitalálta, hogy miért előnyösebb a völgykúti megoldás a kutyahegyinél, miért ne kísérelnők meg mi is a dolgot? Hiszen az olvasónak könnyebb a feladata, a megfejtéshez egy egész hét áll rendelkezésére. Lássunk hát hozzá, amíg nem késő!

Miért előnyösebb a völgykúti választás?

*

Akik a kérdésre felelni tudnak, küldjék be válaszukat a szerkesztőségnek május 20-ig, egyszerű levelezőlapon. A megfejtők között 10 szép könyvet sorsolunk ki.

Kérdés és felelet

A müncheni Süddeutsche Zeitung Jeruzsálembe küldött tudósítója naponta hosszabb cikkben emlékezik meg az Eichmann-tárgyalásról. Egyik legutóbbi riportjában ezt írta:

– Itteni emberek, akik maguk is üldözöttek voltak, állandóan kérdésekkel ostromolnak bennünket:

„– Miért tiltotta be Bonn a kommunista pártot, és miért engedélyezi a jobboldali pártok szervezkedését, miért ül Globke a legfontosabb államtitkári székben?

Az újságíró szégyenkezve írja le:

– És mi nem tudunk ezekre a kérdésekre felelni...

Hogy legközelebb felelni tudjanak, íme „súgunk". Az igazságot kell válaszolni:

– A jobboldali pártokat azért engedélyezik, mert a kormány rokonszenvez velük. Globkét pedig azért tartják magas állásában – mert –, vele különösen rokonszenveznek:::

Mit üzenjünk a csillagoknak?

Az ember kozmikus vérszemet kapott. Csillagászaink már ott tartanak, hogy üzenni akarnak távoli égitesteknek. Kiszemeltek néhány, mindössze tíz fényévnyire levő csillagot, amelyek eléggé lakályosoknak látszanak ahhoz, hogy rajtuk életet lehessen feltételezni. Ezeknek a feltételezett élőlénytársaknak akarnak üzenni. Hátha értelmes lények, hátha több millió évvel idősebb a civilizációjuk, mint a miénk. Ebben az esetben persze ők is mozgathatnák a fülük botját, de hát van egy régi közmondás: ha a bolygó nem jön Mohamedhez, Mohamed megy a bolygóhoz.

Szóval üzenni akarunk a csillagoknak, méghozzá rádión, mert aránylag még ez a leggyorsabb hírközlési lehetőség. Ha minden jól megy, húsz év múlva megkapjuk a választ, feltéve, ha az illetők azonnal, rádiófordultával válaszolnak. Nem is ez a probléma, hanem az, hogy mit üzenjünk? Rádióüzenetről lévén szó, lehetne azt is üzenni, hogy itt minden nagyon szép, kár, hogy ti nem vagytok itt, a pénz úszik, a tokaji csúszik. A csillagászok szerint azonban ez túlságosan hosszú szöveg, talán meg sem értenék amott, ahol esetleg nem is szoktak nemzetközi vásárt rendezni. A csillagászok azt tervezik, hogy kopogások formájában a törzsszámokat közvetítik a szóban forgó égi testekre, s ott máris tapasztalhatják, hogy itt a Földön nem olyan lények laknak, akik kettőig sem tudnak számolni. A törzsszámoknak azonban az a hátrányuk, hogy nagyon szárazak, nincs bennük semmi melegség, szív.

Jó, jó, de hát mégis mit kellene üzenni a csillagoknak? Valami kedveset, intelligenset, barátságosat, biztatót. Üzenhetnénk azt is, hogy „Szia!", de nem tudjuk, hogy a nyelvi fejlődésnek mely korszakában élnek. Hátha nem értenék meg, s visszaüzennék, hogy „Tessék?". Ilyen párbeszéd nem ér meg húsz esztendőt.

Több sportkedvelő azzal a javaslattal fordult a Nemzetközi Asztrofizikai Társasághoz, hogy a következő szövegű legyen az üzenet: „Hajrá Fradi!" Ezzel új rétegeket lehetne beszervezni a nemzetközi sportmozgalomba, sőt esetleg néhány mérkőzést is le lehetne kötni, ha van megfelelő pályájuk.

Lehetne modern verseket is üzenni, de ezekből odaát könnyen arra következtethetnének, hogy a Földön nem laknak értelmes lények.

Feleki László

Színdarab-ankét egy vállalatnál

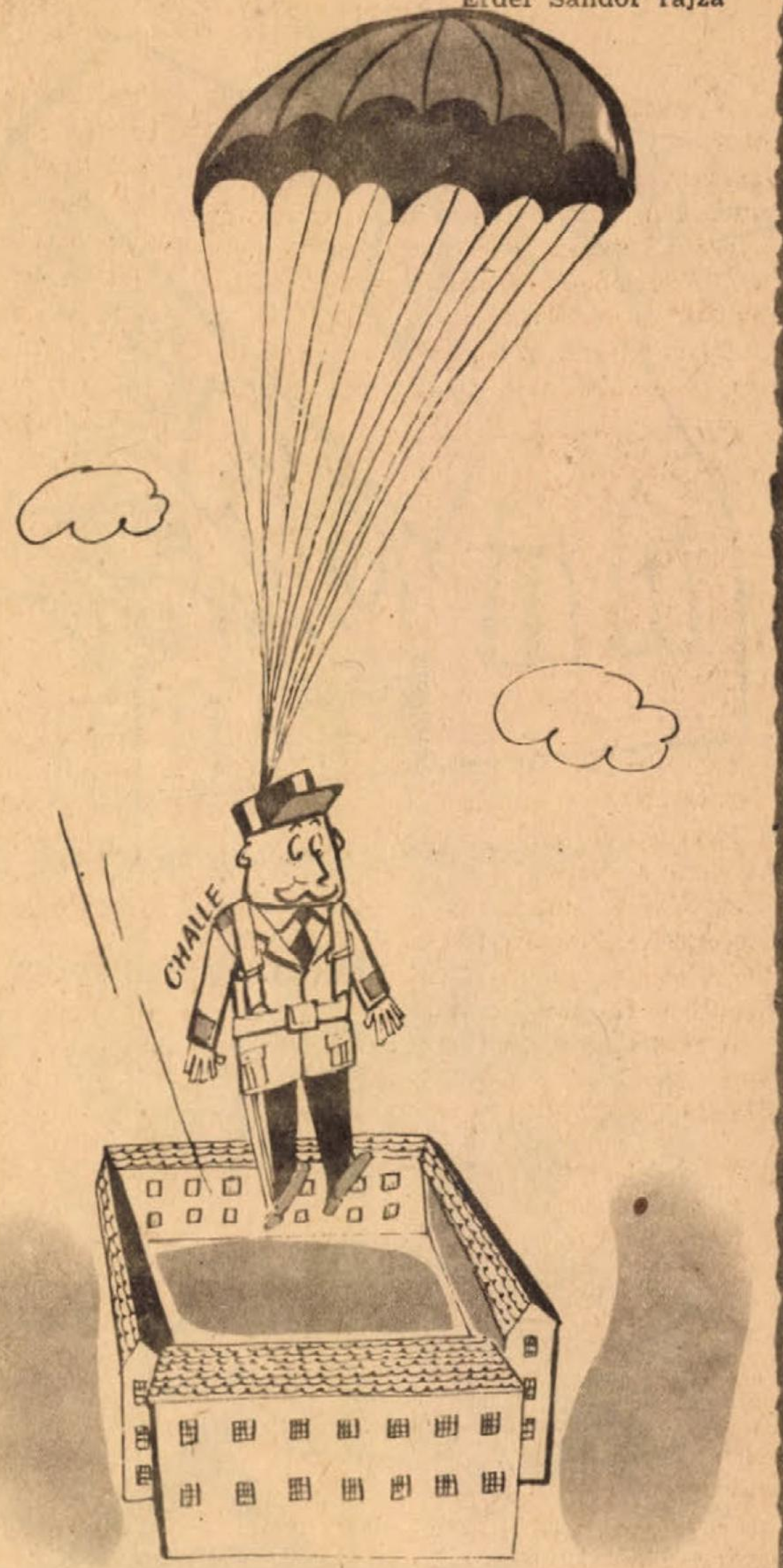
Török János rajza

– Én csak azt szeretném tudni, hol csináltatta a művésznő ezt a cuki ruhát, amit a második felvonásban viselt…

Az algíri ejtőernyős puccs vége

Erdei Sándor rajza

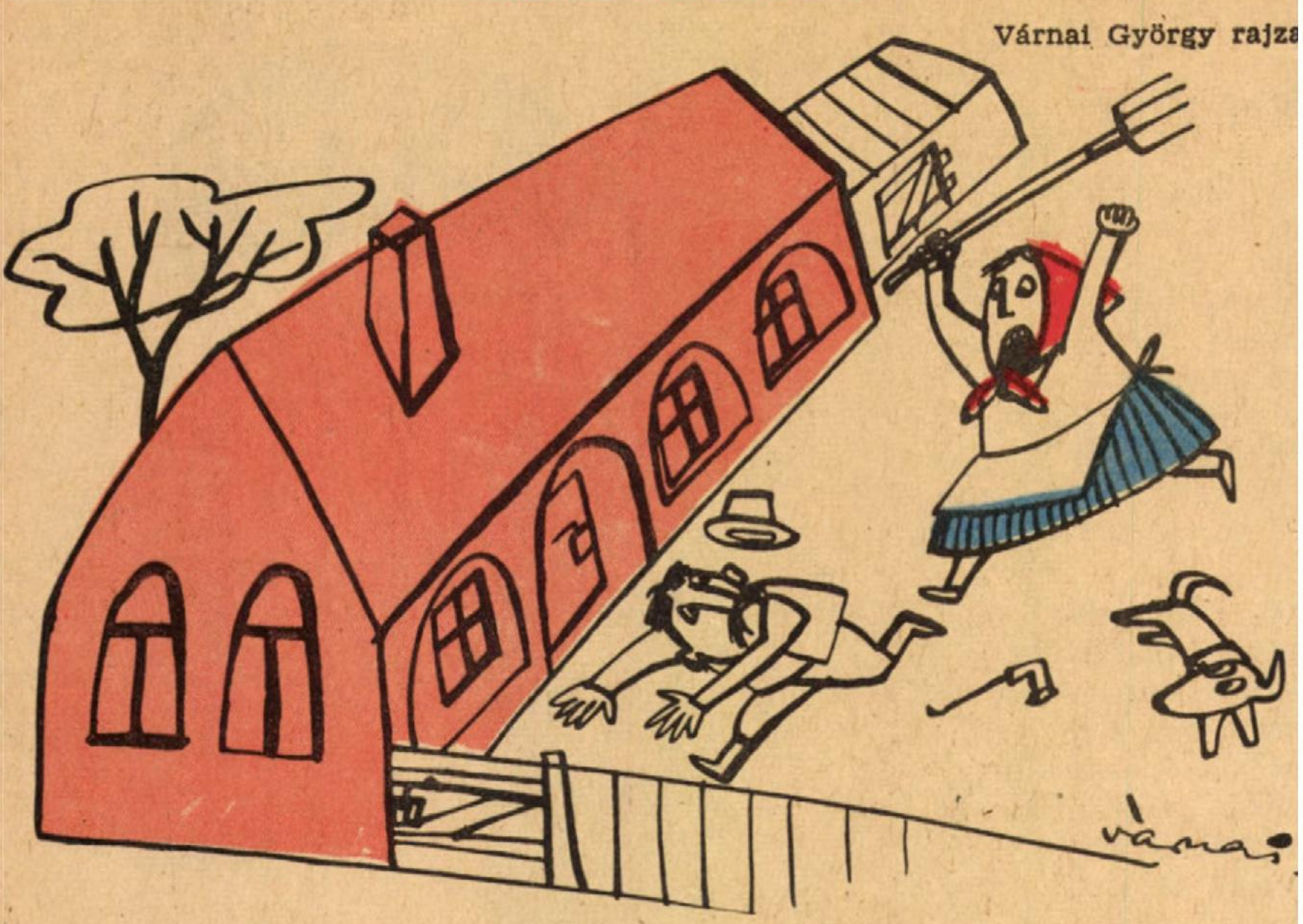
Baleset

Balázs-Piri Balázs rajza

Szelíd tiltakozás

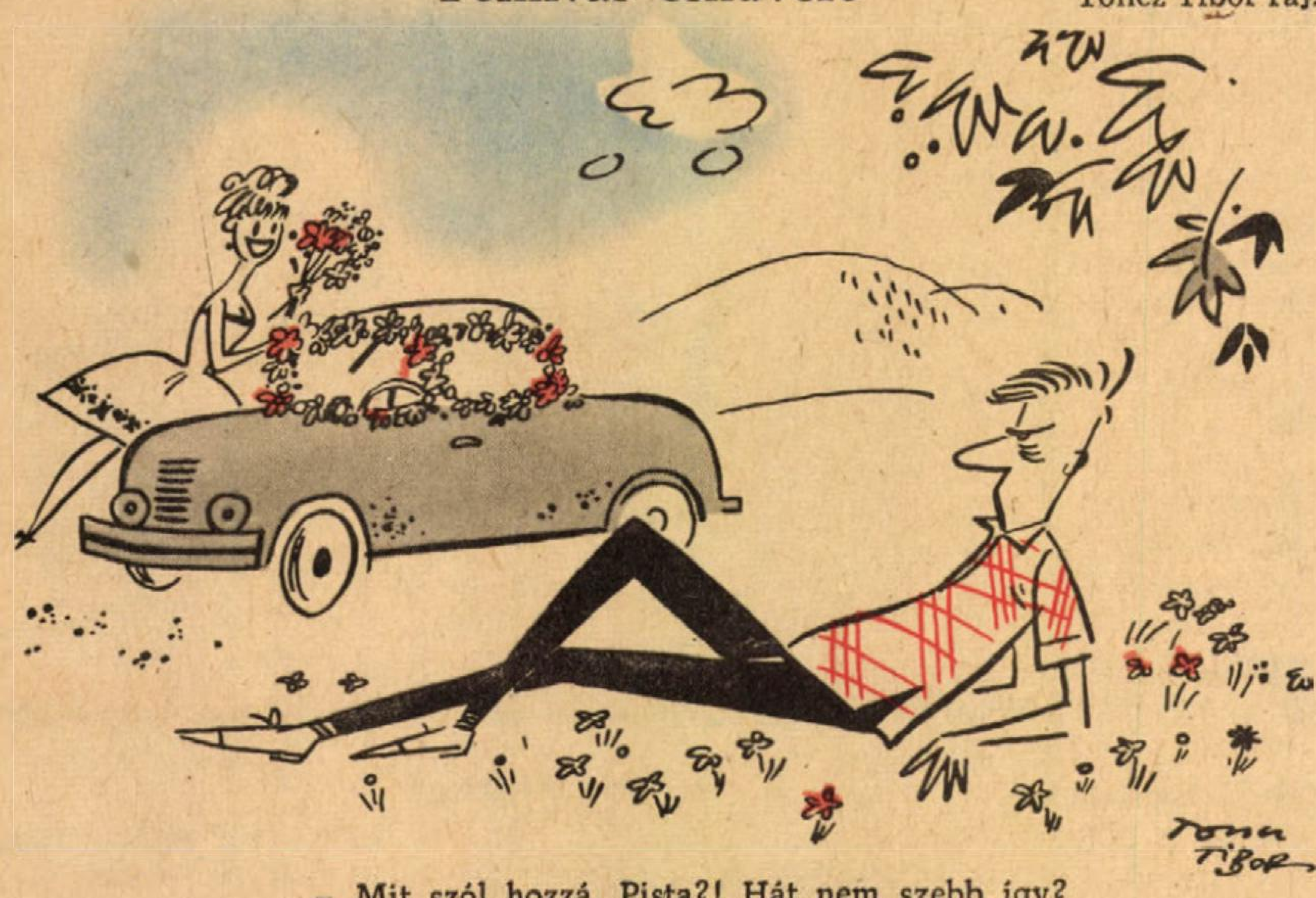
Várnai György rajza

– Mondd csak még egyszer, hogy mi nők nem vagyunk egyenjogúak!!

Felhívás esküvőre

Toncz Tibor rajza

– Mit szól hozzá, Pista?! Hát nem szebb így?

A természet átalakításának korában

Schwott Lajos rajza

– Hidd el, öregem, innen van egy elágazás a kilátóhoz!

Újítás

– Léggömböt, sós perecet tessék!

A humor könyvéből

CAGLIOSTRO, a híres kalandor, aranycsináló, bűvész, szellemidéző, nagy társasági sikereket ért el Európa főúri szalonjaiban. Egy estélyen felkérték, mutassa be gondolatolvasói tudományát.

Kiválasztottak egy tisztes öreg államtanácsost, akit Cagliostro kioktatott, hogy menjen ki a szobából, nyomja oda erősen a homlokát a csukott ajtóhoz, aztán joga van a legképtelenebb dolgokra gondolni, ő kitalálja a gondolatát.

– Oda van jól nyomva a homloka? – kérdezte az ajtón keresztül.

Az igenlő válaszra hatalmasat csapott az ajtóra, s azzal már bocsátotta is be a tanácsos urat.

– Voila, mesdames et messieurs, a tanácsos úr e pillanatban arra gondol, hogy a mennykő csapjon belém.

*

ADELE SANDROCK, a 30-as évek közkedvelt osztrák komikája az életben is olyan kacifántos anyós volt, mint a bécsi filmekben. Egyszer feltűnt neki, hogy a lánya – aki három évvel ezelőtt, ment férjhez – állandóan rosszkedvű, ideges, valahányszor meglátogatja házukat, ami pedig elég gyakran megesett. Félrevonta lányát, hogy az ura ne hallja:

– Nem éltek tán jól a férjeddel?

A fiatalasszony elpityeredett:

– Oscar válni akar!

– Válni? És miért akar válni?

– Miattad, mama!

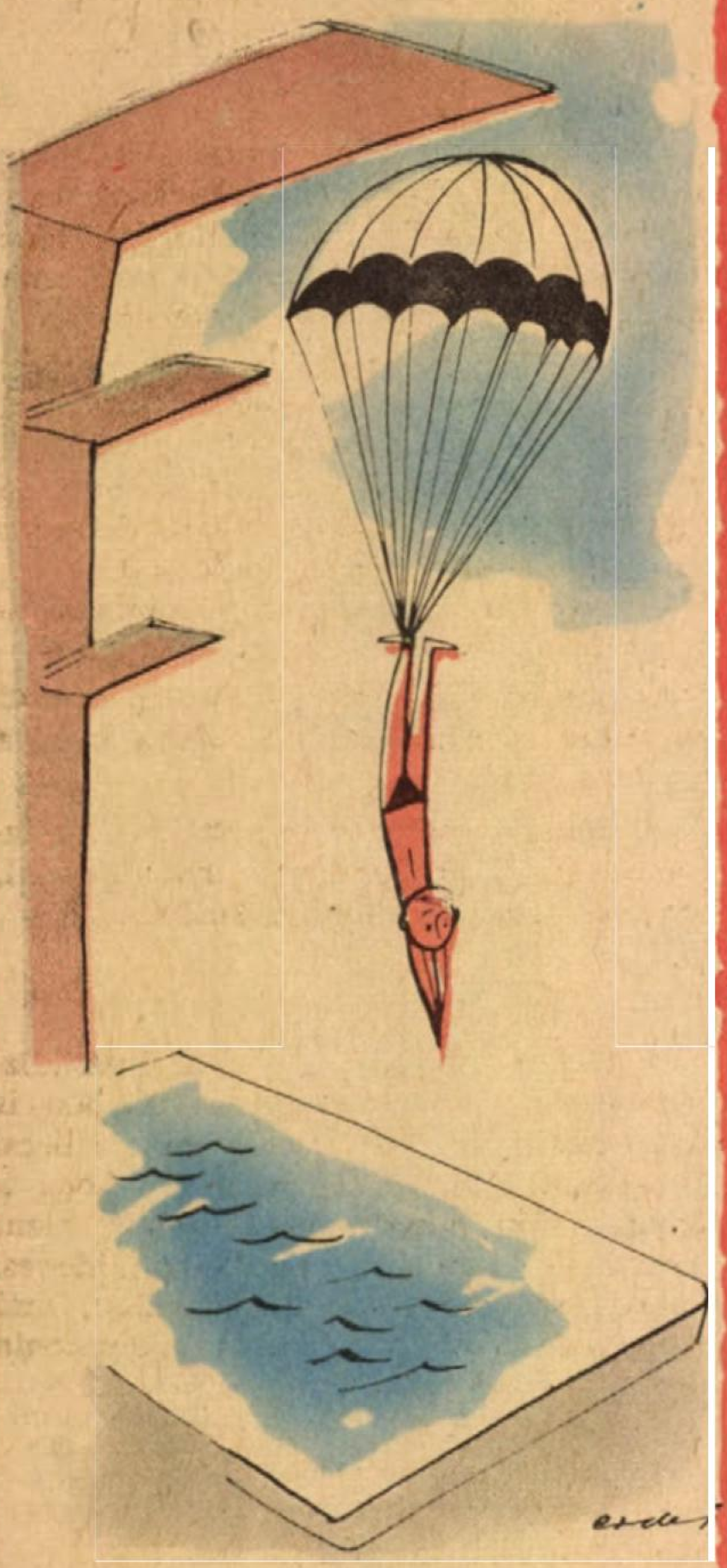
A még mindig finom arcú komika odavolt a meglepetéstől, s elpirulva suttogta:

– Ó, a szemtelen! Hát azt hiszi, hogy hozzámennék?!

E heti hirdetésünk

Kezdő műugró

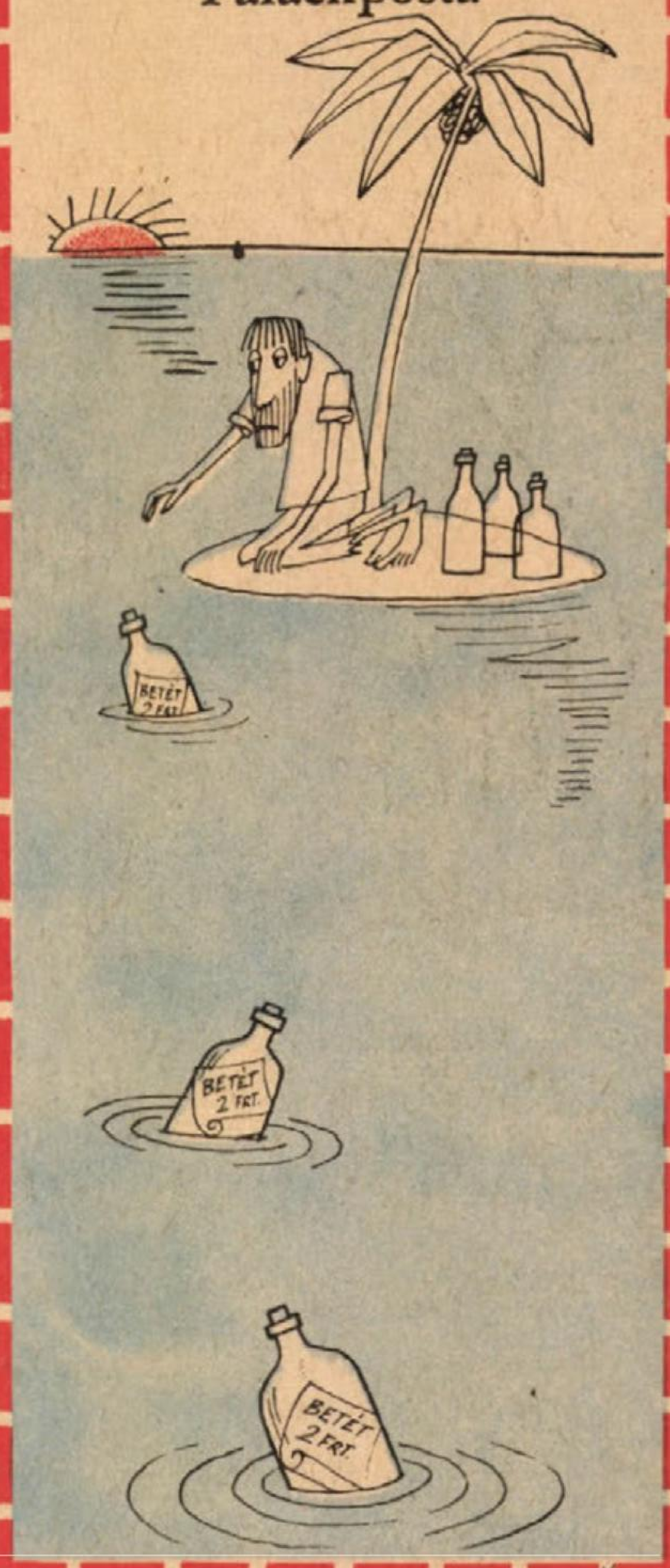

Diszkrét fiatalember

– Elnézést, Mancika, de a gangon mindig olyan sokan állnak . . .

Palackposta

Cím

Az Értelmező Szótár szerint a cím „valamely szellemi alkotásnak rendszerint rövid megjelölése, mely más alkotásoktól megkülönbözteti, s gyakran tartalmára is utal".

Már ebből a rövid meghatározásból is kitűnik, hogy a címadás nehéz mesterség: meg kell különböztetni az alkotást más alkotásoktól, és a tartalmára is utalni kell. Azonkívül frappánsnak, találónak és jól kimondhatónak kell lennie.

Véleményem szerint címadásban a MOKÉP viszi el a pálmát: stílust teremtettek ebben a műfajban. Az alábbiakban megkíséreltem néhány irodalmi alkotást MOKÉP-stílusú címekkel ellátni:

Othello: „Othello, a mórok gyöngye." De ez se rossz: „Az asszonykában bízni kell."

Bűn és bűnhődés: „Lelkiismeret, oh!" vagy: „Az első bűn."

Háború és béke: „Szívek a hóban" vagy: „Összecsapás."

Romeo és Júlia: „Házasságra lépni tilos!" vagy: „Egy kislány, egy férfi."

Gulliver: „Különös utazás" vagy: „Liliputban jártunk."

Varázshegy: „Hans Castorp, a betegem" vagy: „Emberek fehérben."

Tartuffe: „Tartuffe úr esete" vagy: „A Tartuffe-ügy", vagy: „Tettetés."

III. Richard: „A kis erőszakos" vagy: „Királyok a Themsénél", vagy: „Kétlábú herceg."

Toldi Miklós: „Bikavadulás" vagy: „Toldi Pestre megy", vagy: „Miki."

Egri csillagok: „Szurok és szerelem" vagy: „Ostromlás", vagy: „Dobóék", vagy: „Dobó a pácban."

Most már látom, hogy ennek a kis írásnak is rossz a címe. Mennyivel szebb lenne az, hogy:

„Humoreszk a cím alatt" vagy: *„Hely a lapban"*, vagy, s ez talán a legszebb: *„MOKÉP, humoreszk, fantázia."*

Címkitalálást hozott anyagból, jutányosan vállalok.

(mikes)

M. Raszkatov:

Ajánlás — kis hibával

„Ismerjük Kobakov kartársat" . . .
(Te, hogy áll ez az ismeretség?
Két éve, hogy ismerlek, várj csak,
Vagy nincs egy éve? Sőt, csak nemrég?
Mindegy!) „Ismerjük a kartársat
S munkáját nagy ideje immár.
Nem lehet helye kifogásnak,
Mert példaadók nyomain jár . . ."
(Te, mi is a foglalkozásod?
Lakatos? Ahá, tudtam, hidd el.
Csak ellenőrzöm magam . . . S látod,
Folytatom lendülettel, hittel:)
„Kobakov kartárs nagyon képzett.
A szakmájában élenjáró."
(Besorolásod? Hmm . . . Megnézted?
Súgd meg! S végére kell még pár szó . . .
„Kartársunk kitűnő aktíva.
Jól viszonyul a technikához.
Ha társadalmi munka hívja,
Időt s erőt rá menten áldoz.
A fentiekre hivatkozva" . . .
(Lehetőségnek nincs határa)
„Ajánljuk" . . . (Hova? Nyilatkozz, na!)
„Az orvosi főiskolára."

A Krokodilból fordította K. Tóth Lenke

„Ahhoz képest...”

Az Odol-fogkrémre vonatkozó, immár évek óta fennálló keserves panaszokra válaszolt az egyik napilapunkban az Illetékes Minisztérium Illetékes Főigazgatósága. A pár sornyi válasz természetesen elismeri a fogkrém kifogásolt hibáit, többek között azt, hogy egyetlen nyomásra a tubus oldala végig felreped és annak teljes tartalma merőben nem kívánatos helyen és mennyiségben tárul

elénk, mentségül azonban azt hozza fel: *„ahhoz képest*, hogy évente tizennégymillió tubus Odol-fogkrém kerül forgalomba, az oldalt felrepedt és ilymódon használhatatlanná vált példányok száma és mennyisége...” satöbbi, satöbbi.

Amivel nemcsak a panaszos és pénzüket hiába kidobáló fogkrém-vevőket nyugtatták meg nyilván teljes mértékben, de az összehasonlító érvelésnek is merőben új és kimerítően hatásos módszerét tárták fel. Mert ugyebár...

– *Ahhoz képest*, hogy az elmúlt tizenhat év alatt többszázezer lakást építettünk, a Csinnbumm utca 24/b számú ház tetőzetének leszakadása és pincéjének beomlása...

– *Ahhoz képest*, hogy ruhagyárainkból minden évszakban naponta százával kerülnek ki tökéletes kabátok, angol szövetből készült raglánom használhatatlanságig való elszabása...

– *Ahhoz képest*, hogy Petőfi költeményei immár millió és millió példányszámban forognak közkézen, és Beethoven szimfóniáit még a cipészipari tanulók is kívülről fújják, Botor–Gugyuta teljességgel értelmetlen szövegű és lopott dallamú slágere...

– *Ahhoz képest*, hogy színpadjainkon több Shakespeare-drámát tartanak műsoron, mint Angliában, John S. P. Usbearn értelmetlen és ellenséges tendenciájú drámájának bemutatása...

Satöbbi, satöbbi.

Sőt.

– *Ahhoz képest*, hogy szerkesztőségünkbe naponta százával érkeznek be a rosszabbnál rosszabb műkedvelő írások, ez az „Ahhoz képest” című elmefuttatás...

Rácz György

Le a bürokráciával

A halászlé sem próféta?

Szegeden, a halászlé hazájában jártunk. Nagy várakozással ültünk be a Tisza-parti, szövetkezeti, úgynevezett „Kis-Kőrössy” csárdába. No, most egy igazi, finom szegedi halászlével fogjuk meglepni a gyomrunkat. Ám alig telepedtünk le, a szomszéd asztaltól átszólt egy savanyú képpel üldögélő házaspár:

– Nehogy halászlét rendeljenek, nagyon rossz!

Sorsolás után egyikünk mégis megkóstolt egy adagot. Valóban, nagyon rossz volt. Még szerencse, hogy közben a központtól a sok panasz miatt letiltották a halászlé-főzést. Ezek után átmentünk a szomszéd halászcsárdába, amely csak a „Kőrössy” nevet viselte, kicsinyítő jelző nélkül, de az állami vendéglátóipar vallhatja magáénak.

Míg a halászlére vártunk, kedvtelve nézegettük a stílszerű tiszai halászéletet ábrázoló freskókat. Egy csónakból halászó legény rajza alatt, a következő rigmus olvasható:

Én vagyok a halászlegény,
Én járok a víz tetején,
Én fogom az arany halat,
A tiszai nádak alatt.

Hamarosan megkaptuk a halászlét. Főleg harcsából főzték, de talán egy kis cápahús is került bele, olyan zsíros és rágós volt. Bizony, kedvünk lett volna egy stílszerű vendéglősnét is falra festeni, s alája írni a következő rigmust:

Én vagyok a vendéglősné,
Az Tisza-parti vendéglőné'
Én főzöm az arany halat,
Megbánja, ki beleharap.

Úgy látszik, a halászlé sem lehet próféta a saját hazájában. Vagy talán elfelejtették volna Szegeden, hogyan kell jó halászlét főzni? Jó lenne, ha a Szegedi Ünnepi Játékok megkezdéséig – amikor is rengeteg bel- és külföldi vendég érkezik Szegedre – ismét beletanulnának a halászlé-készítés mesterségébe.

(d—i)

Vándor órák

Amikor a Calvin téri nyilvános órát vagy negyven méterrel odább helyezték, megelégedéssel vettem tudomásul a helyes intézkedést: mennyivel jobban illik a városképbe a tér minden oldaláról jól látható pontos idő. Széleskörű egyetértésemmel találkozott a November 7. téri óra átköltözése is; nagyszerű, hogy fővárosunk fejlődésével, csinosodásával lépést tart a Pontos Időszolgálat is.

A Jászai Mari téri óra következett ezután: egyszerre csak a tér másik oldalán, egy oszlop tetején bukkantam rá. Itt már feltámadt kötekedő kevem, nem értettem egészen, miért kellett az órát tizenegy méter magasra, a harmadik emelettel egy szintbe állítani? Na, de rövidesen megszoktam az ágaskodást, gondoltam, ez a Körúton munkájukba siető zsiráfok kedvéért van így: ne kelljen lehajolniok, ha meg akarják tudni az időt.

Nyilvános óráink vándorlását akkor minősítettem tipikussá, midőn a Bajcsy-Zsilinszky út és Nagymező utca sarkán szolgálatot teljesítő berendezés mélyen beépült a Kálmán utcába. Igaz, hogy azóta csak az arról jövők vehetik szemügyre, mivel az odatorkolló főútvonalak felől gondosan eltakarja a sarki gyógyszertár hatalmas neonreklámja. Ez egy szégyenlős példány – gondoltam kissé idegesen –, ne kritizáljuk szemérmes rejtekében.

A minap aztán eltűnt legközelebbi rokona is a Népköztársaság útja elejéről. Tüzetesen átfésültem a környéket, míg a másik oldalon, egy erkély mögötti fedezékben leleplezem a teljes illegalitásba rejtőzött időjelzőt, mely a József Attila utca felől nézve is sikerrel álcázza magát: csak különlegesen kedvező látási viszonyok, a Nap és a néző szerencsés találkozása esetén látható.

Ezek után azon se lepődnék meg, ha a Nyugati pályaudvar homlokzati óráját eldugnák valamelyik félreeső fűtőház mögé.

(kaposy)

Régi seprű rosszul seper

Egy kopott, rossz seprűvel kínlódó takarítónőnk láttán támadtak az alábbi gondolataim.

Évenként tisztasági és egészségvédelmi hónapokat tartunk, de formálissá tesszük az ilyen akciókat, ha nem teremtjük meg hozzá a lehetőségeket.

Szűk a kapacitás cirokseprűben!

Eddig azonban, amit nem kaptunk meg hivatalos kiutalásra, megszereztük a KTSZ-től, vidékről, a kiskereskedelemtől. A 26/1961. BKM. számú utasítás óta erre sincs módunk; viszont szükségletünket és igényünket szerződéses alapon csak 50 százalékban tudja a belkereskedelmi szerv kielégíteni.

Nem tudom, hogy a Földművelésügy, a Belker vagy a Külker ludas-e a cirokseprű-hiányban, nem is szeretném más portája előtt seperni. De jó lenne, ha valamely szerv intézkedne, hogy megfelelő mértékben seperhessünk a – magunk portáján...

Inzelt György
főoszt. vez.
Goldberger Textilművek

Az érdekeltek hozzászólnak

„Fejetlenség” című bírálatukban szóvátett vetítési hibát megszüntettük. A „Therese Raquin” film szélesvásznú vetítését leállítottuk, csak normál képméretben adjuk.

Mozgóképforgalmazási V.
Bors Ferenc ig.

„Magnószalag” című cikkükben írt hiányosság fennáll, de átmeneti jellegű. A második negyedévben a terven felüli termelés mennyisége ki fogja elégíteni a magnószalag iránti nagyobb keresletet.

Belker. Min. Vas és Műszaki Főigazgatóság
Csomós István főoszt. vez.

Mononátriumglutamát

A készételek sorában ezüstösen csillog a marhagulyásleves zacskója. Hogy mi kell a marhagulyásba, azt mindenki tudja. Kell bele marhahús, zsír, hagyma, zöldség, paprika, só. De van benne – mármint a zacskós marhagulyásban – *mononátriumglutamát* is.

Mi az a mononátriumglutamát? – a jóisten tudja. De a zacskós gulyáslevesben benne van, különben nem nyomtatnák rá a zacskóra, hogy azt is tartalmazza a zacskóban levő keverék.

Miért nyomtatják a zacskóra, hogy mit tartalmaz? Rányomtatják, hogy a vásárlóban, aki

megveszi, hazaviszi, és a zacskó tartalmát lassú keverés közben belerázza a forró vízbe, ne maradjon kétely. A szárított keverékben, amelynek alkotó elemei puszta megtekintésre felismerhetetlenek, minden van, ami kell a marhagulyáslevesbe, Mononátriumglutamát is.

Mármost, ha valaki elhatározza: marhagulyást főz ebédre, de nem zacskóból, hanem eredetiben, és megveszi mindazt, ami kell hozzá – kérdés, hogy a nyersanyagok mellé beszerez-e mononátriumglutamátot is? Nincs kizárva – a Statisztikai Hivatal még nem vizsgálta ezt a kérdést –, az ínyenceknek sok fajtája van. De az bizonyos: még nem hallottam, hogy bárki is, otthon, miután feltálalták a gulyáslevest, megkérdezte volna a feleségétől vagy a mamától:

– Mondd, kérlek, van benne elegendő mononátriumglutamát?

Mert hogy van benne, azt megértem, de hogy miért nyomtatják a zacskóra – ezt a titkot sohasem tudom megfejteni.

M. T.

7 óra + 24 km = 0

Barátom „Erkel”-magnetofon tulajdonos. Az egyik nap el szakadt a magnetofon hajtószíja, amely 0,5 milliméteres, kerek, tömör gumiból készül. Másnap egy fél napot szenteltem a szíj pótlására, sajnos, eredménytelenül.

Először a szervizekbe látogattam el, ahol azzal biztattak, hogy „ilyet nem fogok kapni sehol!” Megpróbáltam KERAVILL-üzletekben, de milyen sokban!! Az elárusítóktól azt a

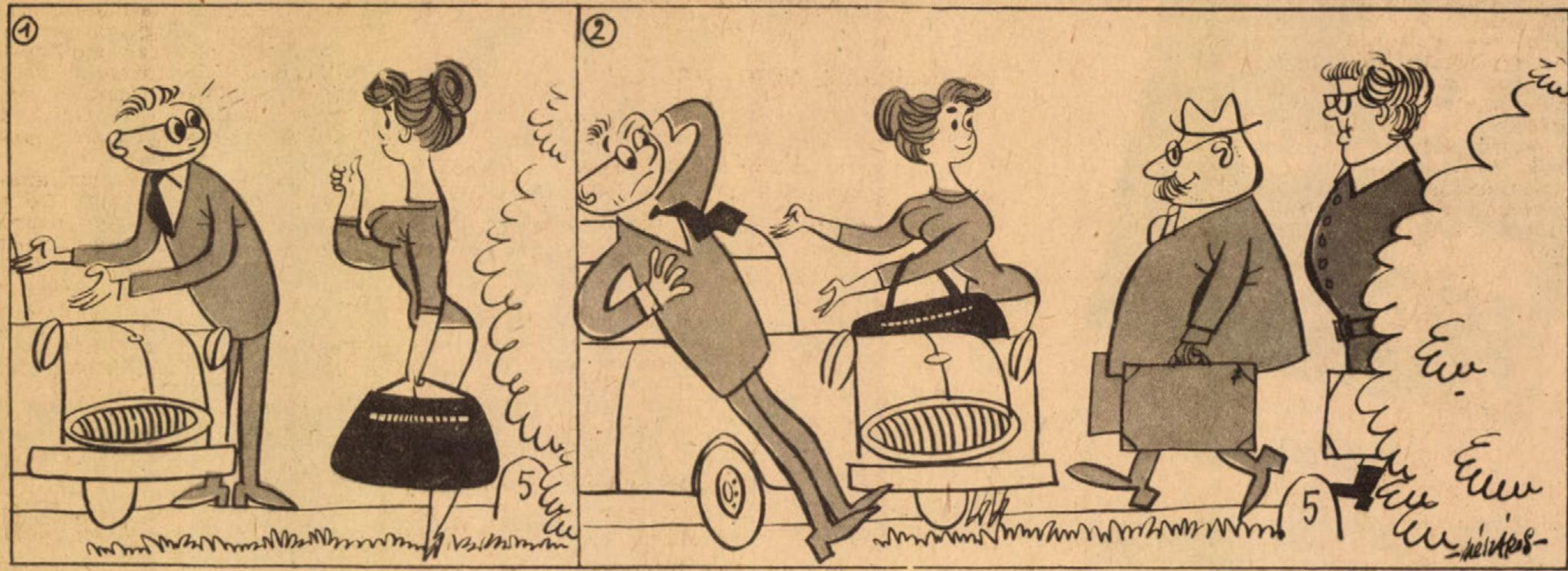

felvilágosítást kaptam, hogy ilyen árut csak a szerviz kapott, nekik nincs. Kaptam még különböző tanácsokat. Ezek alapján sok helyen megfordultam és a következőkben rögzítem tapasztalataimat: a hajtószíj-gumi hossza 87 centiméter, a beszerzésére eddig elpazarolt időm 7 óra, az érte bejárt út hossza körülbelül 24 kilométer. De még ennyi fáradság után sem használhatjuk az egyébként kifogástalan magnetofonunkat! Ugyanis még mindig nem kaptam magnetofon hajtószíjat.

Bánfalvi Ferenc
II., Labanc u. 31/33

Autó-stop két felvonásban

Mészáros András rajza

Mi is buzdítjuk a fiatalokat!

NEM FENÉKIG TEJFÖL...

100000 receptet kell kívülről megtanulni – Lovagi torna felvétel előtt – Evésről szó sem lehet –

MESTERSÉGÉRŐL NYILATKOZIK HÚSOS ALAJOS FŐSZAKÁCS

Kollégáim már elrettentették az ifjúságot a színészpályától, a maneken szakmától és a tengerész hivatástól.

Most tudtam meg, hogy tucatjával érkeznek a levelek a Szakácsintézet címére is. 15–16 éves fiúk írják a következőket: *„Szakács akarok lenni, segítsenek!”* Néhány szülő sorait is olvashattam: *„Fiam már a kétségbeesés küszöbén áll. S. O. S.!”*

Sajnos, az ételek romantikája túlságosan csábítja a fiatalokat.

Sült csirkéről, töltöttkáposztáról álmodoznak, s arról, hogy egyszer majd főzhetnek a televízió kamerája előtt. Azt hiszik a balgák, hogy a szakácsmesterség csak ennyiből áll.

A Kökörcsin utcai fiúiskolában dolgozatot írattak a nyolcadikosokkal, *„Pályaválasztás”* címmel. Kiderült, hogy az osztály fele konyhába vágyik. Mert: *„A szakácsok olyan szép kövér emberek”*, *„A szakácsélet érdekes és változatos”*, *„A szakácsok sok jó ételt látnak és esznek”*, *„A szakácsélet gyönyörű lehet”*.

E dolgozatok nyomán jutottam el Húsos Alajoshoz, a Vörös Pipacs étterem főszakácsához, hogy megkérdezzem, mi valósulhat meg a sok-sok vágyból.

– Nagyon kevés – válaszolt a főszakács komor tekintettel. – A jövő évi szakácstanfolyamra csak egy tanulót veszünk fel, s annak is legalább jogi diplomával kell rendelkeznie.

– S mi lesz a többiekkel?

– Örüljenek, hogy nem kerülnek ide...

Húsos mester ezek után kettőt tapsolt, s a konyhába lépett Karfiol Ödön és Búbos Lehel szakácstanuló.

– Szóljatok – intett a főszakács –, mondjatok el mindent őszintén.

A fiúk erre elmondották rövid életrajzukat.

Karfiol Ödön már pólyáskorában is fakanállal játszott, és már akkor elhatározta, többé nem válik meg tőle: szakács lesz.

Tanult, tanult, leérettségizett, közgazdasági egyetemet végzett, elsajátította az indonéz és a morbid nyelvet. Ekkor érte az első öröm: bekerült a Nagyvásártelepre krumpliválogatónak. Ez a szakácspálya kezdete. Itt tudják meg a kuktasüvölvények, hogy melyik burgonyafajtából kell köretet, s melyikből kell rósejbnit készíteni.

Két évet töltött Ödön a burgonyahalmok társaságában, majd ejtőernyős kiképzésre ment. Végül elérkezett a nagy nap: felvették gyakornoknak a Vörös Pipacs konyhájába.

– Mit kell a tanulónak tudnia? – kérdeztem Leheltől, aki Ödönhöz hasonló életfolyamaton ment át.

– A tarhonyagömbölyítéstől kezdve mindent. Jelszavunk: „Mindent az éhes gyomorért.” Ezért tanulunk meg 100 000 receptet kívülről, ezért írunk disszertációt állatkórbonctanból, ezért tanulmányozzuk a helyszínen a dél-afrikai fűszervilágot. Végül felvétel előtt lovagi tornán veszünk részt, majd elfoglaljuk helyünket a villanytűzhely mellett.

– Ha minden jól megy – mondotta végül felcsillanó szemmel –, öt esztendő múlva önállóan készíthetem a *„Tojás à la lágy”* és a *„Burgonya héjában főtt módra”* című ételeket...

– Milyen is tulajdonképpen a konyha? – fordultam ezután ismét Húsos mesterhez.

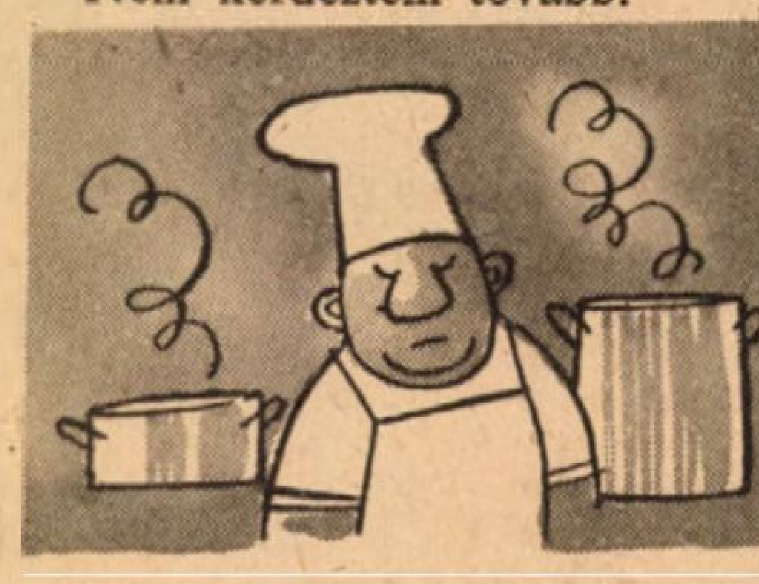
Keserűen legyintett.

– Nem olyan, mint a laikusok hiszik. Kelkáposzta szaga van. Ami pedig a főzést illeti... – Nézze – mutatott a kondérban gőzölgő paprikás húsra. – Én már két napja le se hunytam a szemem e miatt az öreg marha miatt. Sehogy se akar megpuhulni. Még egy hetet várok, aztán eladjuk leértékelt áron.

– S az evési lehetőség?

– Semmi – válaszolt csüggedten a főszakács. – Erről egy elektronikus jelzőberendezés gondoskodik.

Nem kérdeztem tovább.

Úgy érzem, ezek után nem maradt semmi a szakácsélet csábító szépségéből.

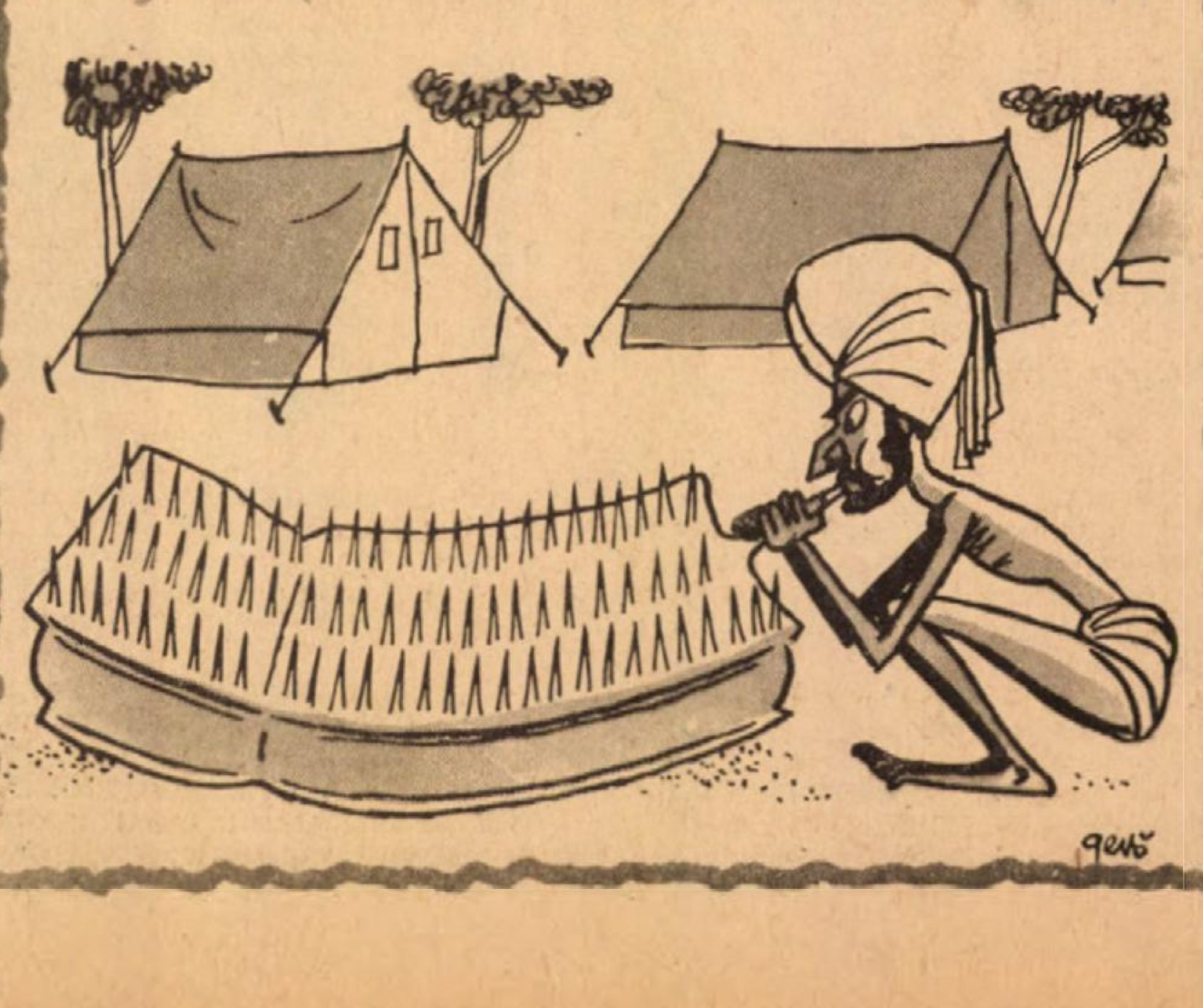
Hogy Húsos mesterék mégis miért csinálják?

Hát, istenem, mártírok is vannak a világon!

Bende Ibolya

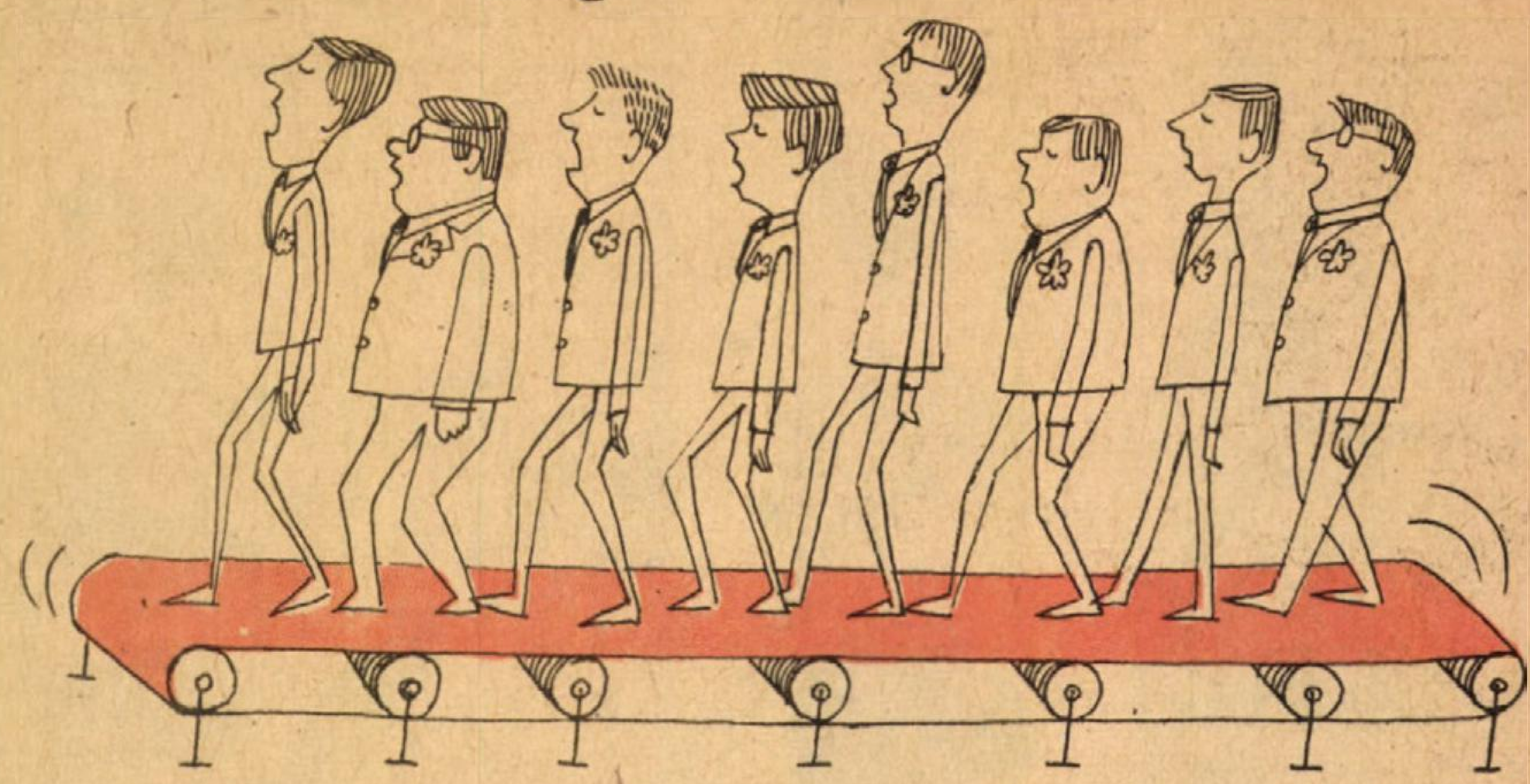
Camping

Gerő Sándor rajza

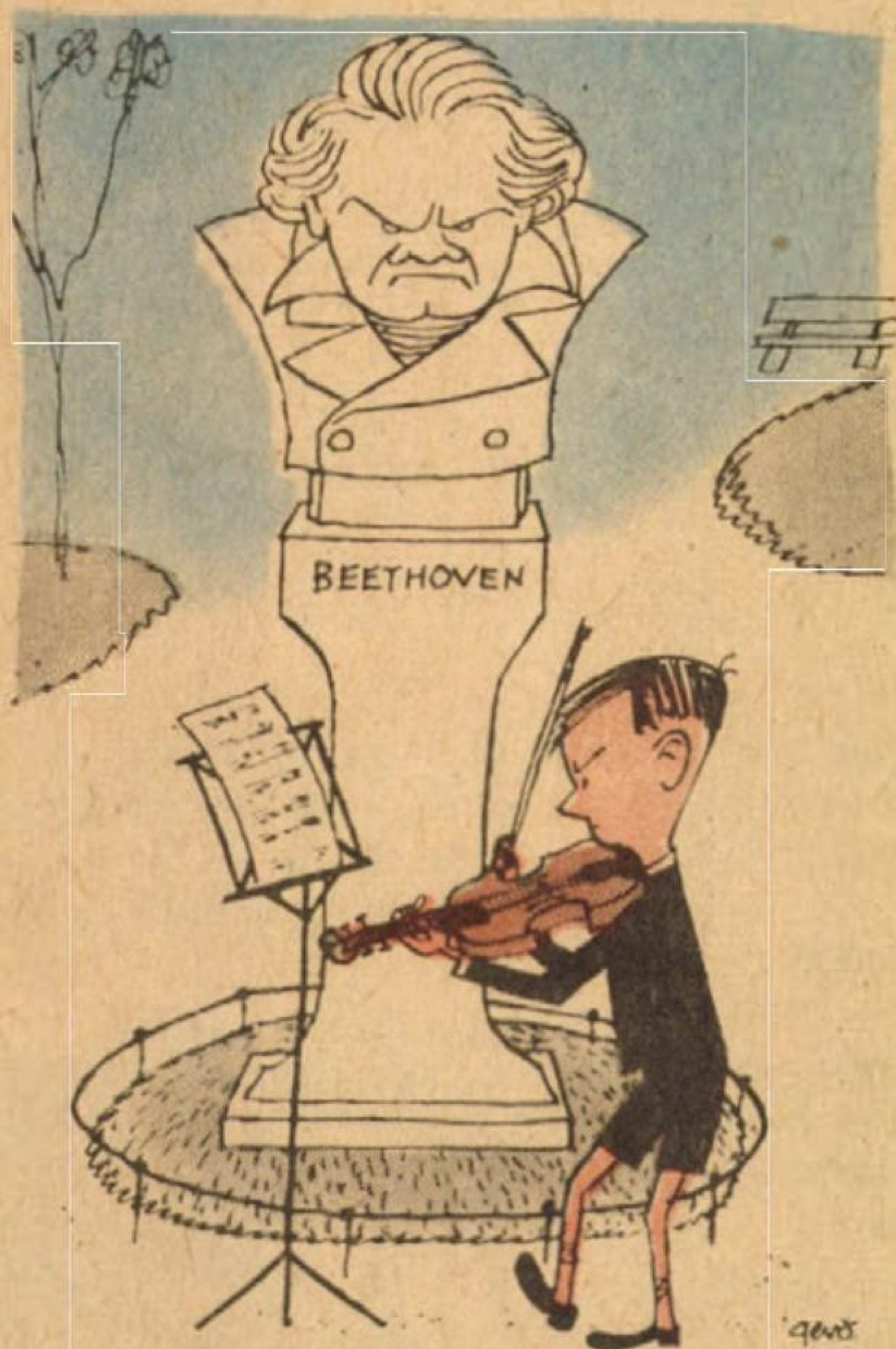
csak 18 éven aluliaknak

Ballagás a technikumban

– Tovább... tovább...

Meghallgatás

Felvételek a Film- és Színházművészeti iskolára

– Az ember tragédiájából, Éva szerepéből adnék elő...

Társadalmi munkában

Tétel-húzás

Érettségi előtt

LUDAS MÁTYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.2255. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.